

SPEJDERNES • MAGASIN

NOVEMBER 1922

7DE AARGANG

UDGIVET • AF • DET • DANSKE • SPEJDERKORPS

ERHVERVS- BANKEN

FOR HANDEL, HAANDVÆRK,
LANDBRUG & GRUNDEJERE

Filial: **Gothersgade 18**

Renten af Indlaan 1-3 Mdrs. Opsigelse **4³/₄ % p. a.**

„ „ Check-Konto

„ „ Folio

FREDERIKS-
BERGGADE 3
KØBENHAVN B.

TELEFON:
7347 - 7348 - 7349
STATSTELEFON 433
TLF. 5009 - 12686

4
3

H. HALMØE

Telte

fra 27 Kr. pr. Stk. syet af
prima amerik. Army Duck.
De bedste og derfor de billigste.

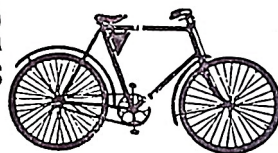
Køb intet Telt, uden at have set mine
forskellige Telte opstillede i

Cort Adellersgade 8.

Telefon: Byen 6762.

KØBENHAVN K.

ADLER CYCLE A/S

København K. - Søtorvet 1-3.

Cycler, Dæk, Slinger, Tilbehør.

Acaphoner - Plader - Talema- Medlemmer af Spejder-
skinner til Privat- og Lejrbrug. korpset indrømmes

RABAT

MUSIKHUSET „ALLEGRO“

Nørrebrogade 163

Telefon Taga 163 y.

Falkoneralle 43

Telefon Godth. 1143 x.

Orig. amerikanske Banjo Orpheum Mandoliner

Egen Import derfor billigste Priser.

Spejdere indrømmes stor Rabat.

Spejdere! Giv Agt!

Motorstof
„PASMA“ er
anerkendt som
det bedste, der
kan fremstilles
til Friluftsdrag-
ter. — Stoffet er
vind- og tildels
vandtæt.

INDREGISTRERET VAREMÆRKE

— I Overens-
stemmelse med
Lov af 11. April
1900 § 3 er Va-
rebetegnelsen
„P.A.S.M.A.“ og
hosstaaende
Varemærke
indregistreret.

Køb Vindjakken

Stoffet er porøst og jern-
stærkt, det kan vaskes med
lunket Sæbevand.

Jakken bør stryges 2 à 3
Gange om Aaret, og bliver
da som ny.

Vindjakken „P.A.S.M.A.“ er
Verdens bedste, hygiejniske

og billigste Klædningsstyk-
ke. Faas i alle større Manu-
fakturer, Trikotage-, Sports-
og Gummilvare-Forretninger
i København og Provinsen.
Jakken er forsynet med en
Etiket som ovenstaaende
indregistrerede Varemærke.

„P.A.S.M.A.“

Efteraarets Bøger.

Har du læst:

- Marius Dahlsgaard:** Jens Tverstedts Eventyr.
Brødrene fra Fanø.
- Jens Bierre:** Hans Peter under Sydkorset.
- A. Chr. Westergaard:** Wienerdrengen og hans
Venner.
- Edgar R. Burroughs:** Tarzan, Abernes Konge.
Tarzan vender tilbage.
Tarzans Søn.
Tarzan og Opars Juveler.
- Captain Gilson:** Ah-Jim.
Tempelskatten.
- Gunnar Jørgensen:** Flemming paa Kostskole.
- Herbert Strong:** Jorden rundt i syv Dage.
- Axel Holm:** Føniks.

Kr. 3.50 kart.

Har din Søster læst:

- Ellinor Kielgast:** Glade Hjerter.
- Valborg Dahl:** Fritzze.
- Ninna Glasen:** Muren.
- Jane Abbot:** Lykkebo.
- Miss Cummins:** Lygtetænderen.
- Kr. 3.00 heft. i 8 Farver. Omslag. Kr. 5.00 ib. i Shirt.
- STEEN HASSELBALCHS FORLAG**

SKOLEBØGER

Nye og brugte.

Einar Harck - Boghandel.

Fiolstræde 33.

Telefon 9148.

Leverandør til: Forbrugsforeningen for Embeds- og Bestillingsmænd samt Læger.

A/s Grøn & Witzke
KONGENS NYTORV 6

Assurance-Kontorer

Tegner alle Arter af Forsikring

Huff at faa Smørrebrød
med, naar Du skal i Skoven.

AABOULEVARD 5, Tlf. Nora 4630 x
SKINDERGADE 20, Tlf. Byen 5845 x

Frederiksberg Smørrebrøds-
Telefon **Anretning.** Smallegade
Godth. 2331 : 6 :

Salg af Smørrebrød i Pakker fra Vogne stationeret overalt i Byen. - Selskabssmørrebrød, extra fint belagt, leveres overalt
à 30 Øre pr. Stykke.

Ny Forretning!

Undertegnede har aabnet en 1. Klasses

Kolonial-Vin- & Delikatesse
Forretning.

Vine fra Kgl. Hof Vinhdlr.
Schalburg.

Tlf. H. 1834 Varerne bringes
overalt Tlf. H. 1834

ALFRED KRUMHARDT
HELLERUPVEJ 67

ABSALON
DANSK FORSIKRING

W. BÄHNCKE & CO.
ASSURANCE

INDHOLD

Blandt czechiske Spejdere. Af Aage Jørgensen	27
Ved Lejrbaalet. Af C. Lembcke .	30
Manegens Børn. Af Chr. Reinhard	32
Drengenes Digtere. — Søspejderne jubilerer	36
Det stjålnede Barn	37
Da Lars Hugger gik paa »ulovligt«	38
Det danske Spejderkorps 5. Førerkursus	40
Skoleminder fra Sorø. Af Sorgenfrey-Hansen	41
Litteratur. Af Christian Reinhard	44
Hvorledes »Nimbus« blev til.....	45
Forsoning. Af Kiblo Kift.....	46
Hvorfor og hvordan jeg blev Spejder. Af Max Biltzing.....	47
Hvorledes de Vilde laver Ild....	48

Omslaget af Asger Riber.

TOBLER'S ægte
Schweizer
CHOCOLADE

Forlang Specialiteterne: Toblerone
Nimrod
Toblerido

Alle bør vide

at
Morgengrøden
kun smager vidunderligt af
„KLOVER-BYGGRYN“
naar den koges lind, under
tæt Laag, saa længe,
at Grøden kommer
godt i Kog, —
saa er den
færdig.

Faas kun i Pakker.

Hjorths Tryk

Helsingørsgade 14, Kjøbenhavn K.
Telefon: Valø 716 r.

✱

1. Kl. Bog- & Reklametryk

Maskinafskrivning
Duplikering

GUNNAR THOMASSEN
Sct. Hans Torv 3, København N
RABAT Tlf.: Nora 1308 RABAT

HELLERUP
SKOTØJS-REPARATIONEN

„VIBEN“
HELLERUPVEJ 67

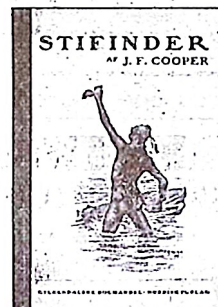
~

Herresaaler og Hæle . . Kr. 8,50
Damesaaler og Hæle . . Kr. 6,50
Telef.: Helrup 1380 y

KONDITOR **HENNING KLENZ · TORVEGADE 32 · BYEN 3423**
De bedste Kager, Chokolader og Desserter
BRINGER OVERALT I BYEN

Bedre Bøger for Dreng kan næppe tænkes.

Walter Christmas: **Peder Most-Bøger.**

Peder Most. 2.25; kart. 3.25.
Styrmand Most. 2.25; kart. 3.25.
Kong Peder. 2.25; kart. 3.25.
Peder Most paa Krigstien.
 4.00; kart. 5.00.

Alle illustrerede.

Coopers **Indianerfortællinger.**

Hjortedræber. 1.50; kart. 2.50.
Stifinder. 1.50; kart. 2.50.
Den sidste Mohikaner.
 1.50; kart. 2.50.

Alle illustrerede.

G Y L D E N D A L S K E B O G H A N D E L

Københavns Smørrebrøds Fabrik Vesterbrogade 8,
 leverer fin Mad og sælger, trods Dyrtiden, 8 Stk. fint belagt Mad for 56 Øre (altsaa godt
 6 Øre pr. Stk.) og til højere Priser. Butikken aabnes Kl. 5 Morgen og sender Smørrebrød
 i Byen for 10 Øre pr. Ordre. — Telefon 10253 - 10260.
 Torvegade 37. Vesterfælledvej 78.
 Ryesgade 129, Hj. af Østerbrogade. Sindshvilevej 5 ved Falkoneralleen.

CHR. H. LEMNITZ

GL. KONGEVEJ 122 (v. Bülowsvej) TLF. VESTER 4020

FREDERIKSBERG
 VOKSDUG- OG LINOLEUMSFABRIK

Voksdug - Linoleum - Galoscher - Regnfrakker

GRUNDLAGT 1898

TELTE vandtæt imprægneret
 Tølt dug
 amerik. Armyduok
 J. NIELSEN, Nørrebrogade 32. Tlf. 6631

Uden Succeschokolade fra Galle & Jessen klarer vi ikke 10 Mils Turen.

SPEJDERNES · MAGASIN VOR · UNGDOM

UDGIVET AF „DET DANSKE SPEJDERKORPS“

REDAKTØR: GUNNAR JØRGENSEN
FREDENSVEJ 61 · CHARLOTTENLUND

VÆR DEREDT

EKSP.: SPEJDERKORPSETS KONTOR
NØRREGADE 15 · TELEFON BYEN 1386

NUMMER 2

NOVEMBER 1922

7. AARGANG

BLANDT CZECHISKE SPEJDERE

I Begyndelsen af Juli Maaned i Aar holdt Spejderkorpset i Cze-

coslovakiet sit 10-Aars Jubilæum, som fejredes med en Jamboree i Prag. Til Festligheden var sendt Indbydelser til alle de europæiske Spejderkorps, og der var da ogsaa mødt en halvhundrede udenlandske Spejdere. (Bl. a. fra England, Sveiz, Østrig, Serbien, Sverrig og Danmark.)

I en af Prags gamle Parker, der ligger ved Floden, var etableret en mægtig Lejr, hvor der boede 8000 Spejdere, Piger og Dreng.

Hvert Lands-omraade — svarende til vore Divisioner — havde faaet tildelt sin Lejrplads, og her rejstes en stor Teltby, smukt beliggende mellem

AF
AAGE JØRGENSEN

saa ud, som var der ingen særlig Orden. — men rent og ordentlig var det hele. —

— Paa Opvisningspladsens skiftedes forskellige Hold — Ulve og Spejdere — til at vise, hvad de formaede, navnlig en Brandmanøvre var imponerende; men deres Materiel var ogsaa betydelig bedre end de Hinnerup-Brandfolk.

Flod-Spejderne viste et — eller rettere flere Kanoværksteder, — hvor de paa nogle Dage byggede canadiske Kanoer, der maatte fryde ethvert Øje. De var ogsaa umaa-

delig drevne til at tumle sig i deres Fartøjer, hvad de viste i flere morsomme Kappedlinger.

Der var Familielejr, hvor Fatter

Trægrupper op langs Floden. Jamboreen var begunstiget af smukt Vejr, og næsten alle Lejrens Beboere løb halvnøgne rundt — det

og Mutter og Børnene boede. Jeg traf saaledes et Ægtepar med 2 Døtre, den enes Kæreste og deres 3 Sønner, der havde etableret en idyllisk Lejr under et Par gamle Ege.

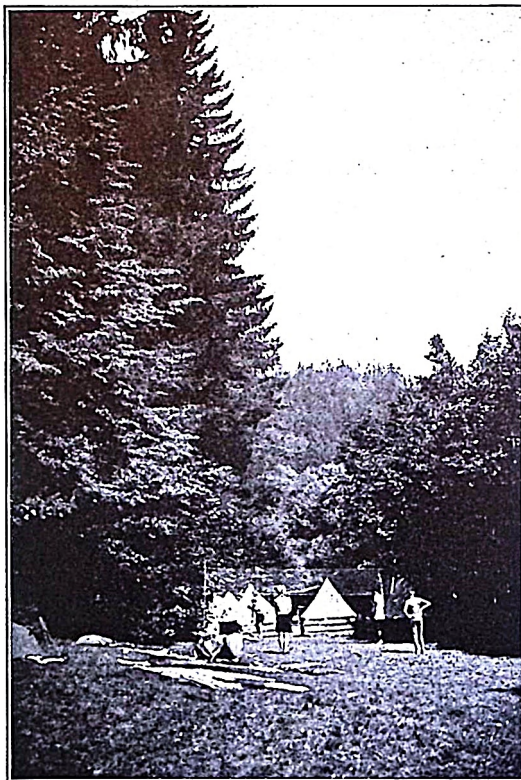
Roverne — der var ret gamle — havde naturligvis indrettet sig paa en særlig æventyrlig Vis; 2 havde bygget et Leje oppe i et Træ, andre laa i Indianertæppetelte, som de selv havde lavet.

— — En herlig Aften med en stor, lav, gul Maane hængende over Trætøpene glemmer jeg aldrig. Vi var nogle Stykker: Mr. England, Mr. Latrall (Letland), Mr. Sweden, to czechiske Spejdere og jeg (Mr. Denmark, som jeg kaldtes af Mr. England; »det er umuligt at udtale jeres barbariske Navne«, sagde han; derfor den nemmere Nationalitetsbetegnelse), der Arm i Arm vandrede hele Lejren igennem. Hver Lejrenhed — vel omtrent 30 — havde tændt Baal; det saa æventyrlig ud i den skønne Sommernat at se disse 30 Baalskær lyse i Parken og ligesaa mange Grupper Spejdere sidde og ligge rundt om.

Vi listede os ind paa Baalene og lagde os i Yderkredsen og lyttede til de dejlige czechiske Folkemelodier, der snart lød saa klagende og snart smeldende lystige, men alle fulde af Musik. Og som de kunde synge! — *Der blev ikke brugt én Sangbog* — men alle kunde de Sangene udenad, og de gav sig hen i en Sangglæde, som vi sjældent møder hos vore Drengene, der i for høj

Grad hænger ved det sidste Revusmæld.

Ved andre Baal hørte vi Orkestre

af Strengeinstrumenter, der lød pragtfuldt, eller vi saa Spejdere danse Folkedanse til Musik og deres Kammeraters Sang. Mest Indtryk gjorde en 14aars Dreng, der haandterede sin Violin som en Mester og fik alle til at juble.

Det blev sent før vi — the League of Scouts — brød op og nynnende en af de czechiske Folkesange med mange Vers, som vi havde lært, begav os ind til Prag.

— — —
Efter Jamboreen tog jeg efter Indbydelse i Lejr med en czechisk

Trop, 2. Pragtrop »Praha II«. — Vi kørte — 18 Mand — i Kreaturvogn fra Prag til Tabor — overnattede i II. Klasses Kupeer om Natten (Det faar Spejdere vist ikke Lov til af D. D. S) og tog Kl. 4 om Morgenen med elektrisk Bane videre til en lille By, hvis Navn jeg nu har glemt; der satte vi Fartøjerne i Floden, 4 Kanoer og 2 fladbundede Flodbaade hvorpaa al vor Bagage blev ladet, og der var meget, da Lejren skulde vare i en Maaned. Derpaa klædte vi os af til Badebukserne og satte os selv ovenpaa. Farten ned ad Floden var pragtfuld; der var Skove paa begge Bredder, der i Begyndelsen var flade, men snart indsnæveredes Floden af høje Klippevægge.

Vi naaede ikke til Vejs Ende den første Dag — vi maatte nemlig passere 8 — otte — Vandfald, og ved hvert maatte vi staa ud og losse Indholdet af, bære Baadene over Vandfaldet og saa lade igen. Det var langsommeligt og trættende.

Langs Floden og paa Øer saa vi flere Lejre, og vi mødte flere Tømmertransporter, der blev flaaet af Sted; det var imponerende at se flere hundrede sammenbundne tykke Træstammer glide langsomt af Sted.

Om Aftenen naaede vi vort Bestemmelsessted; men ved en Misforstaaelse var det den foregaaende Dag blevet beslagnet af en Pige-spejdertrop. Det var en Lyst at se Pigerne fælde Træer og lave Ind-

retninger, saa de svædte ved det. De gik da ogsaa kun klædt i Bade-dragt.

Vi overnattede i Pigespejderlejreren og tog tidlig næste Morgen videre til en lille Ø, hvor vi saa slog Lejr.

Øen laa i Floden med stejle Klippevægge, bevoksede med Fyr, Birk og Bøg, paa begge Sider. Mod Nord laa Ruinerne af den gamle Borg Pribenich.

Paa Øen var høje Fyrretræer og tæt Buskads samt en dejlig Græsplads, som var ideel til Sport og Leg.

Straks om Formiddagen rejste vi Teltene paa Jorden. Det var dog kun midlertidigt; thi de næste Dage gik vi i Gang med at tømre et Træfundament til hvert Telt. Der nedrammes fire Hjørnepæle, ca. 1 Meter høje, og de beslaas med Træ, som tættes med Ler og Mos, saa de danner en solid Væg. Paa den ene Side laves Svingdør. Ovenpaa dette Fundament rejstes Teltet, som jo derved løftes et godt Stykke fra Jorden, saa der bliver god Plads. Teltet skal forøvrigt kun rumme to, idet der paa hver Side af Døraabningen laves to Sengesteder, ca. 20 cm. fra Jorden, flettet af Grene og Siv. Paa Grund af den rigelige Plads indrettes adskillige Behageligheder som Bord, Stol, Skab osv. Samtidig begyndte vi at lave et Komfur; Jernplader og Riste var

medført hjemmefra, Mursten hentede vi fra Ruinen og Ler lavede vi ved at blande Mudderet med Vand. Aldrig har jeg set en finere Komfur til Spejderbrug. Det var da ogsaa lækker Mad og fine Kager, vi lavede paa det.

Over Komfuret rejstes et stort Soltåg, og Køkkenbord og Skab blev ogsaa tømret under det.

Endelig anlagde vi en Havn og forsynede den med Anløbsbro for vore Fartøjer.

Træet til alt dette blev dels hentet 2 Timers Vej borte i Kano paa en Savmølle, dels fældede vi selv Træerne ovre paa Bredden. Det var der jo Romantik i: selv at udsøge sig og fælde de Træer, man havde Brug for.

I vil kunne forstaa, at der var nok at gøre for enhver med at indrette Lejren. Og det imponerede mig, at se Drengene og Førerne arbejde hele Dagen igennem 5 Dage i Træk uden Hvil.

Der lød ikke ét skændende eller bebrejdende Ord; der var ikke én Dreng, der havde Lyst til at »tælle den,« og det var dog for en stor Del haardt Arbejde.

Først efter den femte Dag begyndte det normale Lejrliv med Øvelser, Kanoture og Sport.

Om Aftenen havde vi naturligvis Lejrbaal, hvor vi alle sang, spillede, dansede og deklamerede, bl. a. Ud-drag af et stort Digt om Dronning

Dagmar. (I ved, at hun er fra Bøhmen). Det sidste var til Ære for mig; den Spejder, der deklamerede, gjorde, det smukt, men jeg forstod jo ikke et Ord.

Vi klarede os med Engelsk og Tysk og sommetider nogle Brokker Fransk, som ingen af os kunde; men jeg følte i den Uge, jeg var sammen med Pragerspejderne, en Kammeratskabsaand, som ikke behøver Ord for at give sig det rette Udtryk.

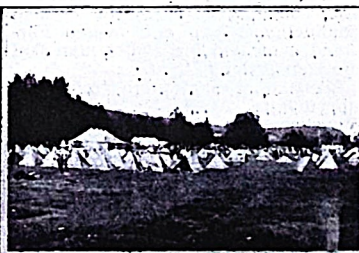
Aldrig glemmer jeg den sidste Aften, da vi sad rundt om Baalet ved Bredden.

Naar vi ikke sang eller talte, kunde vi høre Vandet bruse i et lille Fæld i Nærheden, og nogle store Fugle, som jeg aldrig kom paa nært Hold, strøg over os i blid Flugt.

Rundt om os svævede Hundreder af legende Insekter, og paa den dunkelblaa Himmel lyste og flimrede de samme Stjerner, som skinnede over mine egne Spejders Lejr paa Taasinge.

Vi takkede hinanden for det gode Samvær og lovede at mødes i Danmark.

Det var svært at skulle sige Farvel, men jeg skulde og maatte af Sted meget tidlig den næste Morgen. — Jeg skulde i Lejr med østrigske Spejdere. Men det er »another story,« som en anden vil fortælle jer om.

V E D L E J R B A A L E T

RIDDERLIGHED

Vore første Forfædre.

Der danske Folk har, ligesom ethvert andet Folk, sine uskrævnede Love af stolte Slægts-traditioner.

Det har forbedret dem og bygget op paa dem gennem Tiderne — men Grundvolden, det, man begyndte at bygge paa, er evig uforandret og danner Kernen i alt, hvad der er Dansk. Alt i denne Verden er forgængeligt, siger Havamaal, kun ikke Hæderen for Stordaad.

Formue dør,
Færdig dør,
Selv dør man ligervilts.
Et ved jeg,
som aldrig dør,
Dom over hver en Død.

For vore første Forfædre og langt ned gennem Tiderne bestod Stordaa-den i *krigerske* Bedrifter — for den nyere Tids danske består den i *fredelige* Bedrifter — men Trangen til at øve Stordaad er evig og uforanderlig dansk.

Det danske Folk var stedse et *sundt og kraftigt* Folk; ti for at øve Stordaad maa man være sund og stærk. I gamle Dage var det de danske Vikinger, der bragte Fjenderne til Flugt, i vore Dage er det de danske Spejdere, der vinder Tovtrækningen ved Verdensspejderstævnet. Og haade Vikingerne og Spejderne faar deres Kræfter ved at leve ude i Naturen og indtage af dens Kraft.

Tapperheden var den højeste af alle Dyder for vore Forfædre. — De gik leende i Døden, de nærede en fuldstændig Foragt for den. Det er ikke alene Ragnar Lodbrog, der var saaledes, enhver Dansk var det, ti alene de store og berømmelige Handlinger kunde sikre ham et Navn her paa Jorden og en Plads i Valhals Herlighed. Det var en Lykke at dø paa Valpladsen og en Skam at dø Straadøden paa Sottesengen.

Paa akkurat samme Maade betragter Spejderne det som en Skam at dø uden at have øvet Stordaad, og de nærer en fuldstændig Foragt for den Usselhed og det Vankelmød, som i vore Dage hindrer Mænd i at bringe store Planer til Udførelse.

Det er kun naturligt, at vore Forfædres bestandige Omtumlen i Krig maatte hærde deres Sind og lukke deres Hjerter for blidere Følelser. Derfor er der heller ikke noget for-

bavsende i, at der fandtes Vikinger, der under deres Hærgning paa fremmede Kyster, forfaldt til alle Slags Raahed og Grusomhed, men det var langt fra, at dette altid var Tilfældet. Der fandtes ogsaa ædelmodige og højsindede Vikinger, der skaanede Kvinderne og de fredelige Købmænd og kun indlod sig paa at angribe andre Vikinger — Folk, der ikke sloges for Bytte eller personlig Vinding, ligesaa lidt som af personligt Had, men udelukkende for Kampens egen Skyld, af Kamplyst.

(Spejderne i vore Dage er ogsaa fulde af Kamplyst, men de er naaet et Skridt videre frem, de kæmper kun, naar en retfærdig Sag kalder paa deres Kræfter — og da der ikke gaar nogen Dag uden Retfærdigheden er ved at blive traadt under Fødder baade det ene og det andet Sted, kæmper de altid.)

Det er disse brave Vikinger, der slutter *Fosterbroderskab*, naar de har kæmpet tilstrækkeligt længe uden at kunne overvinde hinanden. Det er den gensidige Agtelse for hinandens Dygtighed, der faar dem til at slutte dette ubrødelige Venskab og love at støtte hinanden i Fremtiden, ja, undertiden lovede de endog, at de ikke vilde overleve hinanden.

Tapperheden var for alle Nordboer den højeste Dyd.

Men Menneskets Skæbne og Livets Lykke beror jo ikke alene paa det hensynsløse, vilde Mod — dette maa støttes af andre Dyder ellers bliver det blot til eget Skade og Fordærv.

Derfor priser Havamaal da ogsaa *Klogskaben*.

»Forstand behøver den, der farer vide omkring, thi aldrig finder man paalideligere Ven end megen Forstand, men usikkert er det, man skal eje i en andens Bryst.«

Venskabet skal være trofast og ubrydeligt: »Aldrig bryde Du først Venskabs Baand,« siger Havamaal; »ti Sorg fortærer Hjertet, naar Du ej kan sige nogen Din Sinds Hu. Har Du en Ven, da skal Du blande Dit Sind med hans og besæge ham ofte, ti med Krat bevokses den Vej og med højt Græs den Sti, som ingen betræder. Kender Du din Vens Sag,

da gør den til din egen. Sin Ven skal man være en Ven og gengælde hans Gaver med Gaver, ti med Gaver og Gengaver varer Venskabet længst«.

Medens Havamaal saaledes stiller Venskabet højt, anbefaler

det paa den anden Side Forsigtighed i Valget af Venner, og ved at omgaas dem. — »Uklog Mand tror, at alle de er hans Venner, som tale vel med ham, men han finder, naar han kommer paa Ting, at faa er hans Fortalere« og »Kjær Ven bliver kedelig, naar han sidder længe paa andens Bænk«.

Ogsaa med Hensyn til Kærlighed indskræpes Forsigtighed:

Mæns Ord
Mand ej skal troe,
ej Kvindetale;
paa rullende Hjul
blev Hjertet dem skabt,
Svig i Brystet dem lagt.

Venskab med ustadig Kvinde er som Fart med uskoet Hest over den glatte Is eller som Krydsning i Storm med synkende Skib.

Gjæstfriheden var en hellig Pligt for Nordboen. Den Fremmede blev vel modtaget og plejet paa det omhyggeligste, om det saa var Sønnens Morder kunde han være sikker for Blodhævn, saa længe han var som Gæst under Faderens Tag.

Aarvaagenhed og *Virksomhed*, siger Havamaal, er nødvendig for at erhverve sig Rigdom. »Aarle skal den rejse sig, der har faa Arbejdere og se til Arbejdet; meget forsømmer den, der sover om Morgen, det halve ved Rigdom er Tilsyn. Sjælden fanger liggende Ulv Føde eller sovende Mand Sejre.«

Men Rigdom er intet uden Klogskab.

»Ofté saa jeg, at den Rige efterlod sine Børn fulde Læder, nu bære de Tiggerstaven. — Rigdom er som Øjets Blink, den er den ustadigste Ven. Eget Bo er bedst, om end det er lidet, hver Mand er Herre i sit Hjem, ejer man end kun to Gæder og straaetøkt Hytte, er det dog bedre end at trygle.«

Og netop fordi Skjæbnen er saa ustadig, nytter det ikke at ængste sig med Bekymringer. »Uklog Mand vaager hele Nætter og grubler over Alt, han er da mædig naar Morgen kommer, og Sorgen er som den var.« Saaledes lød de vigtigste af-de

Regler og Læresætninger, hvori vore første Forfædre nedlagde deres Livserfaring.

Riddertiden.

Hvor mange udmærkede Egenskaber der end kendtegnede baade vore og andre Nationers Forfædre, saa var disse Oldtidsfolk raa og hensynsløse. Retten sad i Spydtagen. Det var altid den stærkeste, der havde Ret, de tog intetsomhelst Hensyn til de svagere, og meget ofte var de grusomme imod dem.

Det var som et Oprør mod hele denne Tidsaand, at der for ca. 1500 Aar siden hele Europa over begyndte at danne sig Sammenslutninger af Mænd, som kaldte sig Riddere — Mænd, der til Gavn for deres Land indviede sig selv til at kæmpe for, hvad der var Ret og Retfærdighed.

Til at begynde med gik Riddernes Virksomhed særlig ud paa at lette Folk Overfarten over større Floder. De indrettede Færger og byggede Broer. Ofte anlagde de ved disse Overgangssteder Hospitaler for fattige og syge, og ligeledes gav de de Rejsende våbnet Følge til Værn mod Stratenrøvere.

Her i Danmark var der ingen store og brede Strømme, der gjorde Rejseforholdene vanskelige, og der var heller ingen Røverbander, der gjorde Landevejene usikre — men for 800 Aar siden, paa Valdemarernes Tid, var vore Kyster alle vegne udsatte for vendiske Sørøveres Angreb. Nu gengældte Venderne de Voldsomheder vore Forfædre havde øvet paa de engelske, irske, franske og flanderske Kyster, gjorde idelig Långang, skændte og brændte og førte Fanger og rigt Bytte bort med sig. — Det blev derfor de vendiske Røvere, som de danske Riddere vendte sig imod. Og det er mod de heden-ske Vender og Kurer og Liflændere og Estlændere at de danske under Absalons Ledelse fører deres Korstog. Absalon er den danske Riddertids mest straalende Skikkelse. — Men forøvrigt er de danske Riddere alle paavirkede af Ridderaanden ude i den store Verden og ikke mindst af Kong Arthur, Grundlæggeren af det engelske Ridderskab.

Fra denne Tid stammer ogsaa Sagnet om Ridder Holger Danske.

Han sidder under Kronborg Slot med sine i Staal klædte Kæmper. Han er ikke død, han sover kun en aarhundredlang Søvn, »men den Dag, der virkelig er Fare for Danmark, den Dag, hvor der ikke er flere Mænd i Danmark end der kan sidde om et Tøndebaand, vil

han komme igen og samle alle 12 Aars Drengene om sit Banner og gaa Fjenden i Møde og slaas ham af Marken ved Branderup Aa.»

Middelalderens Riddere.

Det, der udmærkede Ridderne var frem for noget andet deres *Karakter*.

De hadede alt, hvad der var Løgn og Svig og Bedrag. De gav sig ikke som de gamle Nordboer til at slaas blot for at komme til at slaas — de kæmpede for hvad der var Sandhed og Ret. Og der er maaske ikke noget Salmever, der passer bedre paa dem end dette:

Kæmp for alt, hvad du har kært,
dø om saa det gælder.
Da er Livet ej saa svært,
Døden ikke heller.

Inden en Mand blev slaadet til Ridder, maatte han love, at han vilde

Ære Gud,
Være tro mod Kongen,
Være god og overbærende imod alle,
Være høflig og hjælpsom overfor Kvinder,
Undgaa Strid, hvor det ikke gjaldt en stor og retfærdig Sag,
Være ærlig og sand,
Følge Ridderskabets Love.

Mellem disse Ridderskabets Love fandtes den, at en Ridder »altid skulde være rede« til at kæmpe for, hvad der var Ret — forsvare den fattige og hjælpelese og værne sit Lands Ære, om det saa gjaldt hans Liv. Han skulde gøre, hvad der var hans Pligt, villigt og med glad Ansigt, og hans første Pligt var at gøre godt mod andre.

Dersom han ikke holdt disse Love, skulde han betragtes som æresløs og uværdig til at bære Riddermærket.

Alt dette gjorde Ridderne. De var ikke fuldkomne nogen af dem, men

de gjorde deres bedste for at være som Ridderskabets Love bød dem. Naar der ikke var Krig, kunde man daglig se dem ride ud for at se sig om efter en eller anden, der trængte til deres Hjælp — og paa disse Ekspeditioner blev de da som Regel kaldt for »vandrende Riddere.»

Deres Skytspatron var St. Jørgen, og naar de netop havde valgt ham til deres Skytspatron, var det, fordi St. Jørgen ved at fælde Dragen og befri Kongedatteren ligesom symboliserede deres egen Kamp mod det Onde (Dragen).

Vore Dages Riddere.

Hundreder af Aar er gaaet siden dengang.

Den ene Generation efter den anden af udmærkede Mænd har ført Riddertidens Traditioner videre. Meget er ganske anderledes nu i vore Dage, men Kravet til Ridderlighed er det samme nu som det var dengang.

Magten vil stadig tiltage sig Retten, og gør vendiske Sørøvere end ikke længere Anfald paa vore Kyster, saa træffer vi endnu deres Aand i det daglige Liv hos de Folk, der søger at udnytte andres Svag-hed og ikke tager i Betragtning at plyndre dem til Skjorten.

Ogsaa vore Dage har deres Laster og Uærlighed, som vi maa tage Kampen op imod.

Ogsaa i vore Dage trænger Kvinden til ridderlig Hensyntagen og Højagtelse.

Ogsaa i vore Dage er der Brug for Folk, der vil udrette noget for deres Medborgere og deres Land.

Og derfor er det, vi har Spejderne. De har overtaget den Arv og Op-gave, som Absalon, Niels' Ebbesen og mange andre gode danske Mænd har efterladt dem.

De danner et moderne Ridderskab, hvis Opgave det er at overføre alle Riddertidens gode Traditioner paa vore Dages Danmark. — De er vore Dages Riddere, — og de har som saadanne for-pligtet sig til at gøre en god Gerning hver Dag.

De har — ligesom alle andre Spejdere hele den øvrige Verden over — taget den tapre St. Jørgen til deres Skytspatron, og den 23. April hvert Aar paa St. Jørgens Dag ser man dem samlede til Fest for at mindes deres Spejderløfte.

Plumbike

MANEGENS BØRN

Der foer et Genkendelsens Glimt over Brandts Ansigt. Han trykkede kraftigt den fremstrakte Haand og udbrod:

»Næ, Claus, er det virkelig dig. Velkommen hjem til Danmark.«

»Tak skal du ha', Frederik. Maa jeg præsentere min haabefulde Søn, Arild.«

God Dag, Onkel Brandt,« sagde Arild og hilste smilende paa Konsulen.

»God Dag, Arild With. Naa, hvor gammel kan du saa være bleven?«

»Sejsten Aar.«

»Sejsten Aar,« mumlede Brandt. »Sejsten Aar. Ak ja.«

»Ja, han er paa Alder med dine to Gutter, ikkesandt?« sagde With.

»Ja, de havde været sejsten Aar nu.«

»Havde været. Er... er de døde?« spurgte With stille.

»Ja de er. Det er uden al Tvivl.«

»Jamen... hvorledes...«

»Jeg skal fortælle Jer det hele, mens I spiser Frokost. Kom med ind.«

»Vi har spist i Rønne,« svarede Arild.

Døren blev lukket op, og Fru Brandt kom ind paa Kontoret. Ved Synet af de Besøgende, sagde hun:

»Undskyld, AF CHRISTIAN REINHARD Fru Brandt jeg troede, du ILLUSTRERET AF ASGER RIBER saa taknemmeligt over Bordet paa sin Broder. — — —

»Elsie,« raabte With.

»Claus!«

De to Søkende fløj hinanden om Halsen.

Lidt senere sad de alle fire nede i Brandts Have, og Brandt fortalte om den sørgelige Hændelse, der var sket for ti Aar siden. Da han var færdig, var de alle tavse. Fru Brandt græd stille, og Arilds Øjne var duggede.

With brød Tavsheden.

»Hvorlænge blev du ved med at avertere i Bladene, Frederik?« spurgte han.

»Et helt Aar.«

»Ogsaa i svenske og tyske Blade?«

»Ja, ogsaa i dem.«

»Og Baaden er aldrig blevet fundet?«

»Vi har aldrig hørt noget om den.«

»Det er da besynderligt! Saa véd I jo i Virkeligheden slet ikke, om Drengene er døde?«

»Ellers havde vi vel hørt om dem,« sagde Brandt dumpt.

»Jeg tror ikke, at de er døde,« udbød Fru Brandt. »Der er noget i mig, som siger, at de én Dag vil staa her i Stuen, mine to kære Drengene.«

»Ja, Tante Elsie, jeg tror ogsaa, de lever,« sagde Arild.

»Tror I ikke, det kunde nytte at prøve paa nye Eftersøgninger?« With saa over paa Konsulen.

»Det er haabløst. Husk paa, det er ti Aar siden.«

»Det er vel et Forsøg værd. Lad os prøve. Har I ikke et Billede af dem?«

Fru Brandt rejste sig, gik op i Huset og vendte straks tilbage med et Fotografi af Eigil og Ulf, taget paa deres seksaars Fødselsdag.

With saa længe paa det. Saa stak han det i sin Tegnebog og sagde:

»Nu prøver vi at søge efter dem paany. Og hvis de er i Live, saa skal jeg, Claudius With, nok skaffe dem tilbage til Jer.«

Da With og Arild om Aftenen kom op paa deres Værelse for at gaa i Seng, sagde Drengen:

»Ved du hvad, Far. Jeg synes, Onkel Brandt og Tante Elsie saa gamle ud. Meget ældre end dig. Er Tante da ikke yngre?«

»Jo, det er hun. Men ser du, min Dreng, naar de paa een Nat mister begge deres Dreng, saa ser man ikke mere ung og glad ud. Sorger kan gøre Mennesker gamle før Tiden.«

»Jamen, Far; hvis vi nu finder Eigil og Ulf, tror du saa ikke at det vil hjælpe?«

»Jo, det vil det, absolut.«

»Saa vil vi ogsaa finde dem; ikke Far.«

»Kom saa i Seng, Arild. Vi faar travlt i Morgen. God Nat.«

5. Kapitel.

MARIKA FRA KIVIK

En Morgenstund, omtrent en Maanedstid efter sin Ankomst til Danmark, sad Claudius With nede i Haven og studerede i nogle statistiske Værker — samtidig med sit Besøg skulde han nemlig, efter Opfordring fra Regeringen i Caracas, sætte sig ind i hygiejniske og sanitære Forhold — da Arild kom gaende ned til ham med Dagens Post.

With løftede Hovedet fra Bogen og saa hen paa Drengen:

»Noget nyt?« spurgte han.

»Nej, ikke endnu, Far.«

Arild lagde Bunken paa Havebordet. Den bestod for Størstedelen af Aviser; »Snällposten«, »Hamburger Nachrichten«, »Stettiner Anzeiger« og andre svenske og tyske Dagblade, hvori With havde indrykket sin Efterlysning af Eigil og Ulf Brandt.

With foretog en hastig Gennemgang af Aviserne og lod Øjnene løbe flygtigt hen over et Par Breve.

»Nej, der er desværre intet nyt,«

sagde han saa mismodig. »Nu vil jeg avertere i Berlinerbladene og i nogle Aviser i Helsingfors og St. Petersborg; saa faar vi se, om det kan føre til noget Resultat. Hellere Besked om Drengenes Død end denne pinende Uvished.«

»Jeg tror ikke, at Baaden kan være drevet i Land andre Steder end i Sverrig,« sagde Arild. »Jeg har studeret Landkortet meget grundigt — og der kan ikke være Tale om hverken Rusland eller om Tyskland.«

»Ikke? Hvorfor tror du det?«

»Jo, for Lodsoldermanden, eller hvad han nu er, har fortalt mig, at der den Nat, Baaden drev til Søs, blæste en Storm fra Sydøst. Og saa maatte Baaden jo drive til Sverrig.«

»Hvornaar har han fortalt dig det?«

»Tidlig i Morges. Jeg traf ham nede ved Havnen, da jeg havde været i Vandet. Og saa kom vi naturligvis til at snakke om Onkel Brandt og mine Fættre.«

»Og hvad saa?« spurgte With spændt.

»Jo, saa sagde han, at de sikkert nok var gaaet til Bunds med Jollen i saadan en Storm. Jeg spurgte ham, om det blæste meget stærkt den Nat, og saa sagde han: »Blæste. Ja, De kan lige bande paa, at det blæste. Det var en Sydøstenstorm af den anden Verden. Jeg husker det saa tydeligt, som havde det været i Nat, for den Nat blev min lille Pige nemlig født.« — Og derfor tror jeg, at de er drevet til Sverrig,« sluttede Arild.

»Hvis de ikke, som Lodsoldermanden jo ogsaa mener, er druknede,« indvendte With.

»Jamen det tror jeg ikke, de er, Far. Og ellers maatte Baaden og .. og ..« — han sænkede Stemmen — »Ligene jo være drevet i Land et Sted. Men det har vi jo slet ikke hørt noget om, vel?«

»Jeg er snart ved at opgi' Haabet, min Dreng.«

»Nej, Far, det gør vi ikke. Ikke før vi bestemt ved, om de er levende eller døde.«

* * *

Kivik hedder en lille By i det sydlige Sverrig. Den ligger i Mal-møhus Lehn, nogle faa Mil Nordøst for Ystad, og findes paa alle nogen-lunde ordentlige Kort.

Et lille Stykke udenfor Byen, helt nede ved Stranden laa et lille, straa-tækket Fiskerhus i Læ mellem Klit-terne, og i Huset boede den gamle Marika Persson sammen med sin Sønnesøn, Fiskeren Svante.

Samme Dag, som Arild og hans Far havde haft deres Samtale i Brandts Have, sad Svante om Aftenen og læste højt for sin Farmor af »Snällposten.« Han læste endda meget højt, for hun var nemlig døv, den Gamle. Han var kommet igen-nem Teksten og begyndte paa An-noncerne:

»Tre Gylte til Salg hos Avlsbruger ..« læste han.

»Spring det over, Svante lille. Hvad kommer der saa?«

»Et godt, brugt, opretstaaende Piano ..«

»Videre!« kommanderede den Gamle.

»Efterlysning! Enhver, der er i Stand til at kunne give Oplysninger om to sekssaaers Dreng, Eigil og Ulf Brandt, der den nittende April 1903 drev til Søs fra Strandby Havn paa Bornholm i en Jolle, mærket L. M. 2, bedes omgaaende tilskrive Plan-tageejer Claudius With. Adresse: Konsul Fr. Brandt. Strandby. Born-holm. For paalidelige Oplysninger udloves god Ducør.«

»Var det for ti Aar siden?« spurgte Marika. »Læs det en Gang til.«

Svante læste atter Annoncen op. Den Gamle rejste sig.

»Kom med mig udenfor, Svante.«

Marika humpede ud, fulgt af Svante, der højlig forundrede sig over sin Farmors pludselige Travil-hed. De gik over Klitten og et Styk-ke hen langs Stranden, hen til en gammel, frønnet Baad, der laa og skvulpede i Havstokken.«

»Træk den op paa Stranden,« be-falede Marika.

Svante satte Skulderen til og skubbede den mere Baad op paa Stranden, hvorpaa den gamle Kone bukkede sig og undersøgte den nøje.

»Svante lille, hvad staar der her?« Hun rettede sig op og vendte sig mod Knøsen. »Jeg kan inte mer' se saa godt, og det staar inte heller helt tydeligt.«

Svante bøjede sig og saa et halvt udvisket Mærke paa Forstavnen.

»Jeg tror, der staar. L. M. 2,« sagde han saa.

»Saa er det dem,« sagde Marika tilfreds.

»Hvem, Farmor?« spurgte Svante forbavset.

»Aa, din Fjante. Hvem andre, end de to Dreng, du læste om i Avisen. Kom saa med. Nu gaar vi hjem og skriver til Manden.«

De vendte atter tilbage til Huset. Svante fandt Pen, Blæk og Papir frem og skrev, efter den Gamles Diktat, følgende Brev:

Hr. Claudius With.

Angaaende et Avertissement, som at De har sat i Bladet, kan jeg godt fortælle Dem noget om de to Drenge, som at De averterer om; men jeg tror, at De hellere skulde komme herop til mig, fordi at jeg saa daarligt kan skrive det hele til Dem.

Med megen Ærbødighed
Marika Persson
i Kivik i Sverrig.

Nogle faa Dage senere traadte With og Arild ind i Marika Pers-sons Hus. Den Gamle stod ved Va-skebaljen og havde travlt. Hun vendte sig om mod de to Fremmede og snurrede:

»Jeg er livsforsikret.«

With saa forundret paa hende.

»Jeg har slet inte Tid til tale med dem; jeg vasker i Dag,« fort-satte hun.

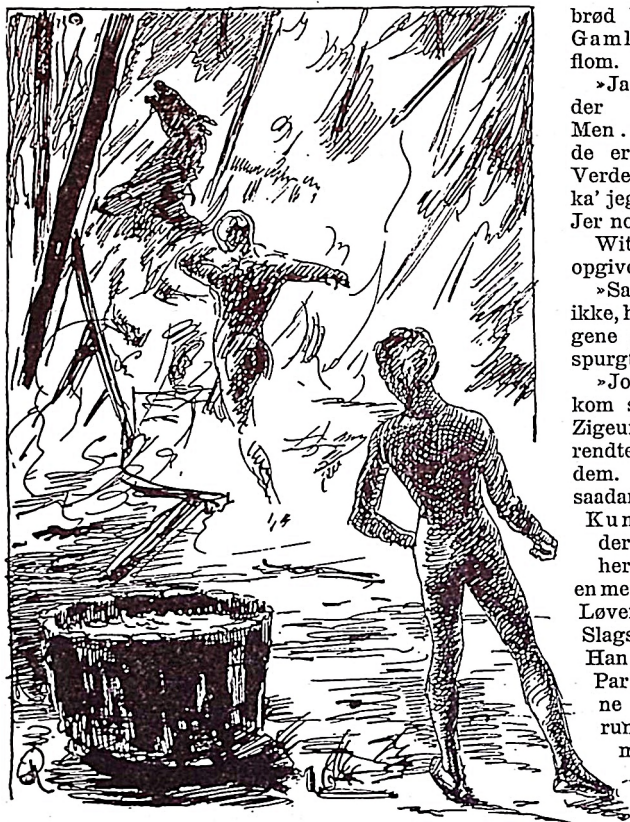
»Det drejer sig om ..« begyndte With, men blev afbrudt med det samme.

»Ja, det kan'te nytte no'et. Vi ska'nte livsforsikres. Gaa Jeres Vej igen.«

With trak Brevet op af Lommen og stak det helt hen foran Marika.

»Jeg vil gerne tale med Dem om dette Brev. Er De Fru Marika Pers-son?«

Den Gamle nikkede, tørrede sine Hænder i Forklædet og bød de Fremmede sidde ind i Stadsstuen.

Da de var kommet til Sæde, sagde hun undskyldende:

»Her render saa mange Forsikringsagenter, ska' jeg sige Jer. Jeg vidste jo inte, at I var Hr. With. I kommer til at snakke lidt højt, for jeg hører inte saa godt, ska' jeg sige jer.«

»Kender De noget videre til denne Sag?« spurgte With og pegede paa Brevet.

»Ja ja da. Jo, det gør jeg saamænd. Og Baaden, ja, den ligger skam et lille Stykke her udenfor. Det vil sige, nu kan den jo inte bruges mer'; men den Gang var den jo helt go' og flunkendes ny; ja, saamænd var den det. Men det er jo inte den Slags Baade, som at vi...«

»Saa De, om der var to Drengene, da den drev i Land?« af-

»Det var vel et omrejsende Cirkus?«

»Ja, jeg ved inte, hva' det var. Den Gang var Svante lille, og Tiderne var drøje for Smaafolk, saa vi var inte inde og se ham. Og han var her da osse kuns i to Dage, Zigeuneren.«

»Drengene var altsaa ikke døde?« spurgte With.

»Næ, vel var de inte døde. Han tog en i hver Haand og saa gik han med dem.«

»Hvorfor har De ikke meddelt noget om det før?«

»Før! Jeg har aldrig i mit Liv hørt noget om det, indtil nu forleden Aften, da Svante — det er min Sønnensøn; hans Far blev derude engang for mange Aar tilbage, en Stormnat, da han prøvede paa at...«

With afbrød hende atter:

»Forleden Aften...« sagde han spørgende.

»Ja, da sad Svante altsaa og læste det op for mig af Avisen. Og saa lod jeg ham skrive det Brev til Jer. Men Baaden er jo altsaa inte meget værd, saa hvis det er for dens Skyld...«

»Aa, Pokker i Vold med Baaden!« udbrød With. »Det er Drengene, det gælder om at faa fat i.«

»Har de lavet noget meget slemt, ka'ske?«

»Hvem?« With saa forbavset paa hende.

»Ih ja, de to Knægte da, som a I er paa Jagt efter.«

»Naa dem.« With smilede. »Næ, men deres Forældre har forlængst troet, at de var druknede i Østersøen, og har nu ti Aar gaaet og begravet dem som døde.«

»Ak ja. Børn er en Guds Velsignelse, baade til Sorger og til Glæder,« sagde den Gamle filosofisk.

»Ved De ikke, hvad den Cirkus hed, der var her i Byen den Gang, Fru Persson?« spurgte Arild.

»Næ, det ved jeg som sagt ikke. Men kan hende De kan faa det at vide inde paa Politikontoret. Der ved De jo Besked med al Ting.«

»Ja ja, saa faar De ha Tak for Deres Oplysninger, Fru Persson,« sagde With og gav hende en Halvtredskroneseddelt i Dusør. »Nu tror jeg, vi vil gaa ind til Politistationen. Farvel, Frue.«

»Naa, De gaar nu. Ja, det er ogsaa meget godt, for jeg staar jo og vasker i Dag. Farvel With.«

Hvorpaa gamle Marika Persson atter — efter at have fulgt de Fremmede ud — vendte sig til sin Vaskeskalje.

Paa Politikontoret fik With oplyst, at det Beriderselskab, der i April Maaned 1903 havde givet Forestillinger i Kivik, kaldte sig Cirkus Buch, og at det fra Kivik var rejst over Malmø til Danmark. Hvor mange Personer, der havde været i Selskabet, og om der havde været to Smaadrenge med, kunde Politiasistenten, der nylig havde faaet Posten i Kivik, ikke sige noget om. Og en af de Betjente, der havde været til Forestilling i Cirkus Buch, sagde, at de to drenge var døde.

kus kunde ikke huske noget derfra.

Da de sad paa Damperen, der førte dem fra Ystad til Bornholm, sagde Arild triumferende:

»Kan du se, Far, at jeg havde Ret! Eigil og Ulf lever endnu.«

»De var i Live den Morgen, de drev i Land ved Kivik,« svarede Claudius With stilfærdigt. »Men det er ti Aar siden, Arild — og om de lever nu, det ved vi ikke; men der er i hvert Fald Haab om det. Nu skal vi først og fremmest have fundet Cirkus Buch.«

6. Kapitel.

JUBILÆUMSFÖRESTILLINGEN

Anden Pinsedag 1913.

Paa Dyrskuepladsen i Comtesse-Skoven, lige uden for Hvidkøbing, havde Cirkus Gonzola slaaet sig ned. Tæt op til Skovkanten laa det brede, aflange Telt, der husede alle de firbenede Artister, og foran dette var selve Cirkusteltet rejst, stort og graagrønt, og prydet med Dannebrogslag og lange, svære Guirlander af Bøge- og Egeløv. Vogntrænet — otte Vogne — stod et Stykke inde til Siden, skjult af Træerne.

En nyfiken Skare — hovedsagelig bestaaende af store Drengene fra Købstaden og Bønderkarle og -piger fra Omegnen i mere eller mindre uhyggelige Dragter — drev interesseret rundt mellem Teltene for muligvis at fange et Glimt af de Herligheder — saavel levende som døde — der fandtes indenfor det graa Lærred.

Paa de store Plakater, der var klisterede op paa Teltet paa hver Side af Indgangen, kunde man læse sig til det glimrende Program.

Jubilæums Galla-Forestilling i Anledning af 25-Aars Dagen for Cirkus Gonzolas Oprettelse

— stod der øverst paa den spraglede Plakat. Og saa fulgte Programmet, der var et virkeligt Jubilæumsprogram med mange nye og kostbare Numre; for Eksempel Kaptajn Crossleighs fire Tigere fra Bengalen, Kanonkongen Bozinow, »Sølvsmee-

dene« og den store, flotte Eventyrpantomime »Sindbad den Søfarende.«

For femogtyve Aar siden, i Foråret 1888, havde den dengang unge og forholdsvis ukendte Artist, Fritz Buch, sammen med sin Bror, købt det fallerede, sjette Rangs Cirkus Philip Lucas, døbt det og sig selv om til Gonzola, og begyndt Virksomheden med en Aabningsforestilling i den sjællandske Købstad Hvidkøbing, hvor Overtagelsen af Cirkus Lucas havde fundet Sted. Saa gik Aarene, gode Tider fulgte efter den daarlige og vanskelige Begyndelse; Cirkus Gonzola arbejdede sig støt og sikkert fremad og fik et temmelig anset Navn Skandinavien over. Nu, paa Femogtyveaars Dagen, vilde Direktør Giovanni Gonzola fejre Jubilæet i den By, som havde set den første, vaklende Begyndelse.

Alle Pladser var udsolgte allerede Aftenen i Forvejen. Hvidkøbings Beboere havde, i Lighed med de fleste Danske, en Svaghed overfor Manegens Folk. Duften af Savsmuld, det flakkende Lys fra Teltets Acetylenkrone, Hestenes Sparken i Spiltovene indenfor Staldens tynde Lærredsvægge, alle disse Ting i Forening gjorde, at de gæve Hvidkøbing'ere absolut maatte overvære Jubilæums-Forestillingen. Om det saa var den gamle, hvidhaarede Kæmner Axelssen, der nylig var fyldt de Firs, maatte han med, blandt andet fordi han var en af de faa Nulevende, der havde overværet Aabningsforestillingen i 1888.

Da Cirkus Gonzolas »Sprechstallmeister« og Forretningsfører, Hr. Justinus Mohr — Felix' Far — om Aftenen paa Slaget otte drog For-

hænet til Side og traadte ind i Manegen, medens Orkestret med usædvanlig Energi skingrede Meyerbeers »Kroningsmarch« ud imod ham, kunde han med Tilfredshed konstatere et festklædt og feststemt Publikum med Amtmanden og Amtmandinden, som særligt indbudte Gæster i den plyschbetrukne »Kongeloge.«

Forestillingen togs sin Begyndelse. Alt gik som efter en Snor, baade indenfor Barrieren og udenfor. Publikum vred sig af Latter over de musikalske Klovner Michel og Fritz' vanvittige Paafund, og gøs af Uhygge, da den martialske Kaptajn Crossleigh gav sig til at brydes med to af sine Tigere, medens de to andre kredsede listende udenom ham. Felix klarede sit »Dødsridt« under bragende Bifald, og Frøken Wildas Skoleridt vakte Beundring hos de mange hestekyndige Proprietærer paa første Plads og Bønderkarlene paa Galleriet.

Programmets Nummer fem var »The Weldon Brothers & Aja«. De havde ikke tidligere optraadt i Hvidkøbing.

(Forts.)

SILKEHUSET

Th. I. R. SCHIEDERUP'S EFTFR.

Vimmelskaffet 39-41

STORT UDVALG I

Herre Silke Bindeslips
Herre Silke Sokker
Herre Silke Undertøj
Herre Silke Motor
Scarfs

Ima
Spejderhorn

Kr. 18,00 og
Kr. 20,00

STØRSTE UDVALG
I MUSIKINSTRUMENTER OG
TROMMER

William Farre,

Amagervej 16 Telefon 6636

KJØBENHAVNS MÆLKEFORSYNING

Telf.
310
954

*

Telf.
310
954

*

Kører med
sine 80 Detailvogne i København og Omegn

KEHLET's

Favorit
Chokolade og
Cacao

DRENGENES DIGTERE

I Aaret 1789 fødtes der i et Blokhuis i Staten New-York en Dreng, der i Daaben fik Navnet James Fennimore. Den-

gang var det Indre af Staten et fuldstændig Vildnis, og Drengen voksede op ude i den vilde Natur, der omgav Fæderens Blokhuis. Senere stak han til Søs, sejlede i tre Aar som Midshipman, og gav sig saa til at skrive om sine Oplevelser fra Barneaaarenes Liv i Naturen, sammen med Pelsjægere og Indianere, og om Sømandslivet i Ungdomsaarene.

Det var den nu saa bekendte og berømte Forfatter J. F. Cooper. Jeg kan endnu tydelig huske den Juleaften — jeg var kun ti Aar — da jeg fik »Hjortedræber« foræret. Jeg slugte den, med den Energi og Begejstring, som en ti Aars Dreng er i Besiddelse af. Og jeg har den endnu, femten Aar efter, den gamle, lasede Bog med det kolorerede Papbind.

»Hjortedræber« var kun Begyndelsen, og den gav mig Smag paa mere. Efterhaanden fik jeg fat i de andre

J. F. COOPER

Cooper's: »Den sidste Mohikaner«, »Stifinder«, »Indianerhøvdingen« og de mindre kendte »Sørøveren«, »Lionel Lincoln«, »Lodsen« og hvad de nu ellers hed.

Og jeg er slet ikke ked af Cooper endnu — og bliver det nok heller aldrig. Regelmæssig én Gang om Aaret maa jeg have fat i — Ingemanns historiske Romaner og Coopers Fortællinger. Og jeg er jo ikke den eneste, hvem det er gaaet saadan. Trods alle nye Drengbøger (gode, som bør læses, og daarlige, som kan undværes) sælges Coopers Indianerfortællinger den Dag i Dag, og nye Op- lag udkommer til Stadhed.

Og det er ikke ufortjent. Thi i Coopers Fortællinger træffer vi de Skikkelser, der bliver Drengaaarenes Helte. Hvor himmelvid er ikke Forskellen paa »Den sidste Mohikaner« og saa noget Sprøjt som f. Eks. »Den nye Læderstrømpe« eller »Texasjægeren Vildtdræber.« — Den Dreng, der har Coopers Bøger, er rig. Og han kan godt undvære »Buffalo Bill«.

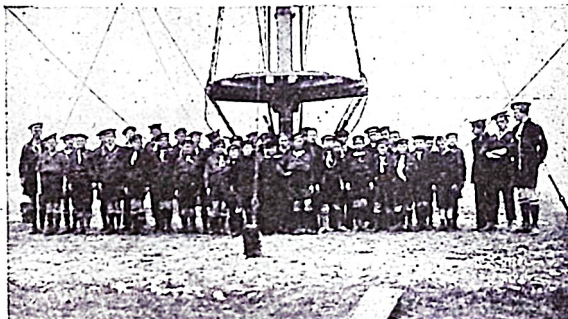
Christian Reinhard.

SØSPEJDERNE JUBILERER

TI Aar er gaaet siden Søspejderne Ther i Danmark begyndte deres første spæde Skridt. En lille Jolle var hele det maritime Materiel, man havde at begynde med, men Begejstringen

for Sagen var der, baade hos Førere og Spejdere, og den holdt sig trods al Modgang igennem Aarene. Aar for Aar er Antallet af Søspejdere taget til, Materiellet er blevet større og bedre, og om trent hver større Kyst-

by har nu sin Søspejderafdeling. Arbejdet foregaar i bedste Forstaaelse med Kammeraterne paa Landjorden, thi vel er Uddannelsen forskellig, men Spejderloven er fælles. R. F. C.

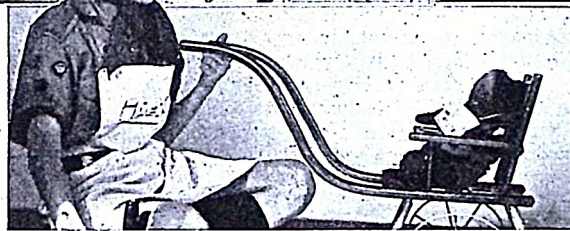
DET STJAALENE BARN

THE STOLEN CHILD

FJERRITSLEV Spejdertrop fejrede fornylig sin 2-Aars Fødselsdag. Mange vil maaske tænke: Er det virkelig ikke mere end 2 Aar siden, vi første Gang saa »vore egne Drenge« iklædt de brune Spejderbluser, de røde Halstørklæder og de store, brune Hatte. Bluserne, Tørklæderne, Hattene har forlængst antaget ubestemmelige Farver, har de ikke været helt ægte, er Drenge, ægte nok. Deter desamme glade Gutter, der ikke gaar af Vejen for noget. De hænger med Kærlighed ved deres trofaste Fører, Realskolelærer Hald, der ogsaa ofrer al sin Fritid for sine raske Drenge. — Paa Fødselsdagen samledes hele Troppen, der tæller op mod 40 Drenge, sammen med Tropsraadet og andre særlig indbudte til en Fest i Spejderhuset. Her blev der talt, sunget og spillet, og nogle af Spejderne opførte en Pantomime, som gjorde Lykke.

Ved Opførelsen solgtes et Program med følgende Indhold:

Personliste: Jim Califord, hans Hustru, Theobald, Jægeren, 2 India-

A FILM OF THE FAR WEST

nere, Rahubaku. — Cowboyen Jim Califord og hans Ven Jægeren staar rede til at drage paa Jagt efter Storvildt. Ikke uden Ængstelse efterlader de Jims Kone og et lille Barn tilbage i Teltlejren. Og deres Ængstelse er berettiget, thi næppe er de draget af Sted, før 2 omstrejfende

Indianere, som vil hævne sig paa Jim, lister sig frem fra deres Skjul, hvor de har afventet de to Mænds Bortgang. Jims Kone er fordybet i en Bog (B. Thorlacius-Ussing: Livet kalder, nedsat Pris Kr. 4.00), og de dysser Barnet i Søvn med en Morgensang (Jeg er træt og gaar til Ro ...)

Stor er hendes Forfærdelse, da hendes et og alt, hendes Theobald er borte. Forgæves søger hun det. Tilfældigt vender de to Mænd tilbage med en Puma, de har nedlagt. De sætter straks paa Sporet efter Røveren. Men deres Sporsans kan ikke maale sig med den gamle, trofaste Indianer Ruhubakus Snedighed. Han tager den rigtige Retning og vender tilbage med lille Theobald og Røverens Skalp. — Der bliver atter Glæde i de hvide Mænds Lejr.

DA LARS HUGGER GIK PAA ULOVLIGT

DA TIDENS Almue stillede sig afgjort contra det Paafund, at Skovrider B. begravedesude i Skoven.

Hvorfor vilde Manden dog ikke hvile »i kristen Jord« ligesom andre Mennesker?.. Men der havde alle Dage været noget »gedulgt« ved den Skovrider.

Naar han red omkring i Skovene paa sin vælige, hvide Ganger, hændte det nok ikke saa sjælden, at hans Øje luede stygt. Pludselig kunde han holde Hesten udfor en svær, gammel Eg og give sig i Snak med Træet, og man hørte ham da mumle saadan noget som: »Min kære gamle Kammerat,« eller: »Du har set Slægtled efter Slægtled« osv. Den Skovrider stod vist i Ledtog med »den onde« selv. Hvem vidste, om han ikke holdt til i et saadant hult Træ...

Men Skovrideren blev, da Tiden kom, begravet derude mellem de gamle Ege, og Mødrene sagde til deres Børn, at det var bedst at holde sig borte fra det Gravsted...

Mens »Lars Hugger« var Dreng, fik ogsaa han den Formaning, men Lars var en uvorn Knægt, som altid gjorde just det, som han ikke maatte, og han kunde selvfølgelig heller ikke bare sig her. En Dag maatte han hen at se det sælsomme Gravsted, om hvilket der gik saa megen mystisk Snak paa Egnen, og han maatte naturligvis ogsaa læse Indskriften paa den store Sten, hvilket imidlertid ikke lod sig gøre, med mindre han kom indenfor Gitteret. Han krøb over, og ved den

TEGNING AF
VICTOR JOHANSEN

vene, hvor Jagtretten alene tilhørte Herremanden. Men disse hyppige

Forsømmelser medførte en skønne Dag, at »Lars Hugger«, der var af et noget ilttert Temperament, kom i Klammeri med Skovfogden og mistede sit Arbejde. Sin ene Hest maatte han sælge og han havde nu kun »Skimmelmand« tilbage. Den lille Huslod blev drevet skidt, og Børneflokkene var stor. Lars kunde næppe skaffe Føden, end ikke naar han tog Bøssen til Hjælp. Han

Lejlighed gik der en Buksebag med i Løbet. Da Lars kom hjem, holdt hans Moder paany en Formanings-tale til ham. Han burde blive borte fra Skovrideren, som var en fredløs, der var tvunget til hver eneste Nat at jage gennem Skovene paa sin hvide Hest uden at kunne finde Hvile. Saaledes straffede Vorherre denne Mand, der i levende Live agtede sine Træer højere end sin Gud. Lars blev bange og holdt sig siden i ærbødig Afstand fra Skoven.

Der gik mange Aar. Lars var bleven Skovarbejder og kaldtes i daglig Tale »Lars Hugger«. Han boede i et lille Hus ude paa Mosen og gik nu og da noget paa Jagt. Lars havde alle Dage haft noget af Eventyrerens Blod i sine Aarer, og naar det stak ham, forsømte han sit Arbejde for Jagtens Skyld. Der i Sognet tog man det forøvrigt ikke saa nøje med Jagtretten. Man gik saa langt, som Himmelen var blaa, kun ikke paa Hovmarken eller i Sko-

vilde jo saa nødigt gaa paa »ulovligt«. Ganske vist havde han ikke noget tilovers for Herremanden — men alligevel. Det var da egentlig at stjæle.

Saa kom der en meget streng Vinter. Sulten og Jordmoderen bankede paa Lars' Dør samtidig. »Huggeren var ude af sig selv; thi baade Kone og Børn led Nød, bitter Nød, og det kunde han ikke roligt blive ved at se paa. Da var det, at han fattede den Beslutning at forsøge at skyde et Dyr eller to inde paa Hovmarken. — Planen var i Orden. Naar Familien sov, vilde han liste sig ned langs Hegnene og sætte sig paa Anstand ved de store Roekuler, hvor Raavildtet fouragerede i de stille Nattetimer...

Om Natten kom.

»Lars Hugger«s Hjerter sad ham næsten i Halsen, da han listede sig ud i Stalden for at hente Bøssen, som hang paa en Knag i den tomme Hestebaas. »Skimmelmand« vrinskede glad, da han aabnede Halv-

døren, og han klappede Dyret, før han begav sig ud paa denne sin første Krybskyttefærd.

Maanen var hans tavse Vidne og hans Hjelper. Den lyste saa stærkt paa Sneen, at det var muligt for ham at se Vildtet tydeligt selv paa længere Afstand.

Lars tøvede, før han krøb over Voldgrøften ind til Hovmarken. Han *maatte* jo. Men da hans Blik strejfedes Fuldmaanen, var det, som traadte der et forklaret Aasyn frem for hans Øje.

— Moderens!

Han syntes at høre hendes Formaninger fra Barndomstiden: »Hold dig borte fra den gale Skovriders Enemærker!«

Skulde han saa ikke hellere sælge »Skimmelmand«?

Nej, det kunde han dog alligevel ikke nægne.

Saa krøb »Lars Hugger« over Voldgrøften.

Det var en ejendommeligt Følelse, saaledes at være paa »ulovligt«. Hver en Busk syntes i Maaneskinnet at antage fantastiske Former, og han forvekslede gentagne Gange en Ledstolpe med et Menneske. Han følte sig forfulgt alle Vegne. Det var som mørke og formummede Menneskeskikkelser sneg sig ind paa ham —

men han holdt Stand. Time efter Time sad han og knagfrøs ved Roekulerne uden at se andet end Syner. Der var tilsidst ikke andet at gøre end at forsøge Skoven. Lars vidste fra gammel Tid, at Raavildtet holdt af at gnave af det Topkvas, som blev liggende paa Træfældningspladsen, og i Øjeblikket huggede man i den vestre Del af Skoven.

Dog, der laa jo Gravstedet ...

— Turde han forstyrre den gale

Skovrider? Mon det var sandt, at han red omkring i Skoven om Natten?

— Sludder! Vråvl!

— Noget saadant Nonsens troede ingen Mennesker paa mere.

Efter kort Betænkningstid sneg han sig ind i Skoven.

— Hav! Hav! lød det stygt der-

yderst forsigtigt, nøje vogtende paa enhver af Vildtets Bevægelser.

Saa skød han.

Dyret sank sammen i Knaldet. Det havde faaet hele Haglladningen paa Halsen.

Det spjattede lidt med Løbene, da det fornå, at Lars var over det. Men straks efter var det forendt.

Lars bandt de tre Løb sammen med et Hyssenbaand og vilde begive sig paa Hjemvejen. Men just som han kastede Byttet over Nakken og rejste sig, udstødte han et højt Skrig. *Thi derhenne mellem Træerne kom en hvid Hest i rask Trav imod ham.*

Lars kastede straks Dyret fra sig og løb for sit Liv. Han turde ikke se sig tilbage og var aldeles styrtefærdig, da han naaede hjem i Stalden, hvor han aandeløs gemte Bøssen.

— Men hvad var saa det? »Skimmelmand« stod jo ikke længer i sin Baas, og Stalddøren var jo ogsaa aaben, da han kom. Det tænkte han først over nu. Detskulde da vel ikke være ... Lars undersøgte Grimen ... jo, saa sandelig om Hesten ikke havde »småget af sig!« Nu gik Lars roligt ned over Marken — og mødte »Skimmelmand« tæt ved Skoven. Hesten stak genkendende sin Mule ned i hans Lomme, hvorefter sommatider sad et Stykke Sukker.

Da gråd Lars for første Gang i sit Liv.

Næste Morgengik »Lars Hugger« ned til Skovfogeden og meldte sig selv for Krybskytteri. Skovfogeden tog ham med op til Herremanden, der med Forbavelse og en vis Medfølelse hørte Huggerens Beretning.

Lars kom atter paa Skovarbejde, — og »Skimmelmand« fik et Læs saftigt Enghø at gnave i. *Een.*

De Feneste Bed Politie-mester Harkers særdeels Naade Privilegerede Danske Spejder-Amateurer COMOEDIANTER

Aabne Onsdagen den 15 November

For dend første Gang

„Gimles“ Theatrum for Spejdere og Spejderinteresserede ved at forestille paa det Danske Sprog et Skue-Spil eller COMOEDIE / som bestaar af 5 ACTER og kaldes

Flemming paa Kostskole

Forfattet af Gunnar Jørgensen / dramatiseret af Digteren Christian Reinhard og iscenesat af Torben Drix.

Priisen for dem/som finde Behag udi at bivaane denne Comoedie er saaledes indrettet/

Hver Person betaler for en Billet til

Reserveret Plads	3 Kroner
1. Plads	2
2. " "	1.50 "

Billetter faaes hos Spejderne udi 1. Ulfstien Tøp / hos Kaj Lundby udi Vendersgade 29 og Mar Bittz / Vodroffsvej 17 A / enten ved personligen at komme eller per Brev / saaledes Central 8742 (efter Kl. 5 flet) og 12.333 (den heele Dag) / samt fand de fjøbes udi de fleeste af Stadens Boglader.

De Spejdere / som vilde behage at bære dette Skue-Spil med deres Hærværelse / ombedes allerdydigst at møde præcise. *

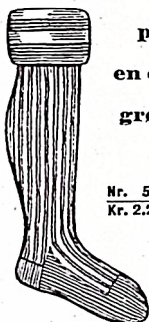
Efter Skue-Spillets Opførelse / vil der være Lejlighed til Dans indtil Kl. 1 eller 2 Nat. Theatrum er Grundtvigsvej 14 og Begyndelsen flet præcise Kl. 7 1/4 flet. Billetter fand ej fælges ved Indgangen.

inde mellem Stammerne. Det gøs i den ellers saa modige Lars. Naa, men det var jo bare en opskræmt Raa, der varede sine Lam ad. Bare hun nu ikke havde skræmmet hele Skoven. Lars listede videre. Han rystede af Spænding.

Da fik han pludselig Øje paa et Dyr, som gik roligt og pillede udfor Skovriders Gravsted. Han krøb til det bag Stammerne, langsomt,

SPEJDERSTRØMPER

prima sorte
med
en eller to hvide
eller
grønne Striber
paa
Borten.

Nr.	5	6	7	8	Voksne
Kr.	2.20	2.35	2.75	3.00	3.50

Løse Borter til
Strømper
Kr. 1.00 pr. Par

Flagfabrikken
Gl. Torv 24

MACKINTOSH'S TOFFEE DE LUXE

(LUKSUS CARAMEL)

er uundværlig under
Lejrliv og paa Marschture
Spørg Britt. Spejdere
Faaes i Konfek-
tureforretn.

Engros hos:

THORVALD JENSEN
STORMGADE 35 - TEL. B. 7120

Leverandør til
Billigste Kilde

Københavns Div.
for Tryksager

DET DANSKE SPEJDERKORPS 5. FØRERKURSUS

Oktoberferien afholdt Korpset sit 5. Førerkursus. Kursus var tilrettelagt af Korpsinstruktørerne Ove Holm og Finn Weiengang, der nylig har gennemgaaet et Førerkursus i Gillwell Perk og der erhvervet »Wood Badge« Certificatet. Spejderchefen havde Overledelsen af Kursus, og der medvirkede de fleste af de Instruktører, der havde medvirket ved de foregaaende Kursus. Vi nævner Navne som Lektor Kl. Vedel, Aage Jørgensen, Jens Hvass, »Skovmanden« (Carl Larsen), Willy Høj-Hansen, Carton Gulmann, Bent Hessen Schmidt og Hans Pasburg Olsen. Ligeledes instruerede Gymnastiklærer ved Universitetet N. C. D. Petersen i Lege.

Korpset havde haft den Glæde at faa stillet Direktør Erik Plums nye Week-end Hus til Disposition for Kursus.

Dervaren dejlig Hall med Peis til Spisesal og Foredragssal og Soveplads til 30 Mennesker.

Iøvrigt var der Lejrplads til de Deltagere, der ønskede at ligge i Lejr.

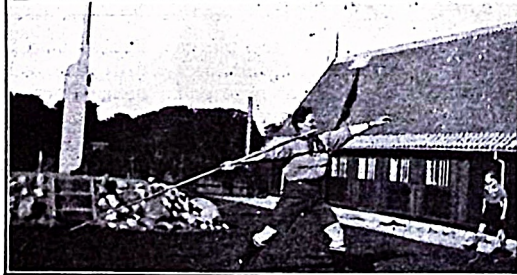
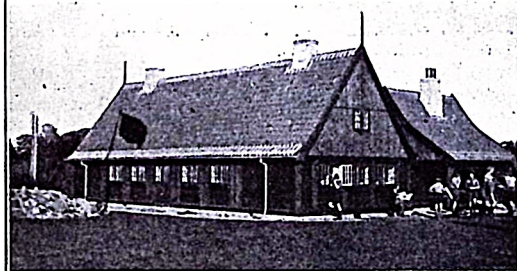
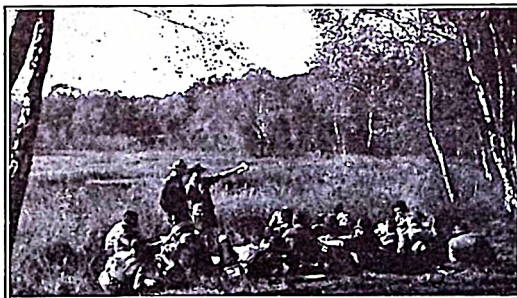
Kursus var fuldt besat, og der var mødt Deltagere fra alle Egne af Landet, vi nævner Byer som Frederikshavn, Haderslev, Rønne, Nykøbing F., Skelskør, Næstved, Gørlev, Roskilde, Slagelse og København.

Der var stor Begejstring hos Del-

tagerne for alt, hvad de saa og lærte, og de vendte hjem beriget med nye Impulser, nye Erfaringer og ny Lærdom og ikke mindst opfyldt af den Kammeratskabsaand, der herskede paa Kursus.

Nedenstaaende Billeder er taget paa Kursus og forestiller: Øverst: Spejderchefen forklarer en Øvelse for Kursus Deltagere. I Midten: Direktør Plums Week-end Hus. Nederst: Spydkast.

Kursus sendte et Telegram til Sir Robert Baden Powell med Tak for lykkelige Spejderminder i de forløbne 12 Aar.

FOTOGRAF EMIL CLAUSEN. FREDERIKSBERGGADE 34
Elegant Udførelse. Telefon 8050. Rimelige Priser.

SKOLEMINDER FRA SORØ

Fornylig fejrede det gamle, ærværdige »Sorø Akademi« sit 100-Aars Jubilæum. Redaktionssekretær *Sorgenfrey-Hansen* skrev i den Anledning i »København« om sine Minder fra Drengesaarene. Redaktionssekretæren har velvilligst tilladt os at aftrykke en Del af Artiklen — og samtidig lovet »Spejdernes Magasin« en Gang i nær Fremtid at fortælle om det gamle Akademis Soldaterkorps.

I Halvfemsernes Midte i forrige Aarhundrede var endnu mangt og meget af den gamle Kostskoleand med dens usentimentale Traditioner herskende paa Sorø Akademi. Lad mig, der dengang gjorde min Entré dernede som en lille 11-Aars Knægt, fortælle nogle Minder herom i Anledning af Jubilæet.

Buksevand og Poser.

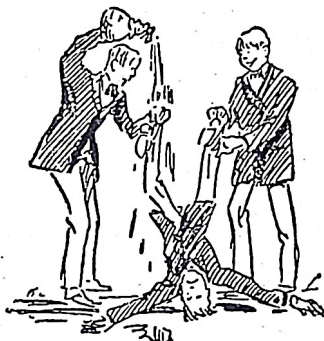
Kan I huske Buksevandet paa Kamrene og Poserne paa Sovesalene?

Intet er mere rimeligt, end at man i et saadant lille Drengesamfund vil kende hinanden ud og ind, i alt Fald, hvad de rent ydre Data og Personalie angaar. De første Dage efter Sommerferien maatte de nye Elever svare paa de Ældres utallige Spørgsmaal om, hvad deres Far var, hvor de var fra, hvor gamle de var o. s. v.

Men alt faar en Ende her i Verden, og det fik disse Spørgsmaal ogsaa — for at blive afløst af noget ganske andet og langt ubehageligere.

En Eftermiddag lød Parolen: de nye Elever maa ikke forlade Kamrene efter Aftenlæsetiden! Hvad skulde der mon ske? De arme Ungar sad uhyre spændte over deres latinske Grammatik og kunde slet ikke faa Verberne til at bøje rigtigt. De fik tidsnok Løsningen paa Gaaden.

Aldrig saa snart var Læsetiden forbi og den inspektionshavende Lærer forsvundet, før Kammerderene begyndte at smælde op og i. Kammerduksene, Fjerdeklasserne, »Drøjepindene« gik deres Fornejlestur fra Kammer til Kammer:

Kan Du staa paa Hænder? Naa, op ad Væggen med dig, Dreng! — og naar det saa endelig langt om længe var lykkedes den lille Purk at faa smækket Benene op ad Væggen, kan det nok være, at han fik dem hurtigt ned paa Gulvet igen med det kolde Indhold af en Vandkaraffel sivende ned gennem det ene Bukseben op i Skjorten og Uldtrøjen. Pjaskvaad, som dengang han var en lille Dreng med Ble, havde Fyren ikke andet at gøre end at skynde sig ind paa Sovesalen for at komme i Seng.

De to store Sovesale med deres 32 spartanske Træsenge paa hver, det gamle tunge og bulede Blymøbel under Sengen og Servanternes Tinfade og do. Kander, i hvilket Vandet var bundfrosset Vintermorgenerne efter de rigtig gamle Frostnætter — man vil altid huske dem, naar man har sovet sine Drengsaars Nattesøvn der. Her sov man godt og sundt paa Madrasen med Uldtæpperne svøbt om sig. Det kneb jo nok lidt til at begynde med og særlig efter den første Juleferie. Der er grædt nogle Taarer, inden alle Drengene laa i dyb Søvn, medens Isen derude paa Søen slog store Revner fra Ingemanns Ø over til Parnas ... bum, bum drønedes det som Kanonskud i den mørke Vinternat, der afløstes af en lige saa mørk Morgentime, hvor Klokkeringning kaldte de Sovninge ud af Sengene, og Kulde og Blæst stod

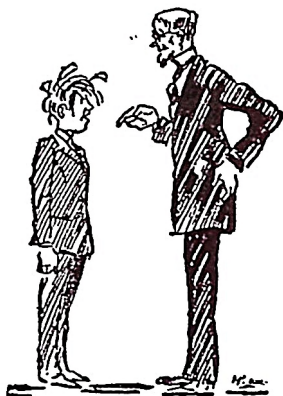
ind gennem de aabentstaaende Vinduer. Der var ikke levnet megen Tid til Morgentoilette; jeg naaede dog en Gang ved grundig Brug af Vand og Sæbe at faa lavet mig en virkelig elegant Nakkeskilning. Men ak, Glæden varede kun saare kort. Da vi løb ned ad Trappen til Morgenmaaltidets frugale Mælk og Brød i Spisesalen, kørte en Fjerdeklassers ganske usentimentale Haand saadan rundt i Frisuren, at jeg lignede et Pindsvin; selvfølgelig fik jeg en Reprimande af den vagthavende Adjunkt, fordi jeg ikke havde redt mig!

Sovesalene havde ogsaa deres lyse og muntre Stunder med Drengesjov efter alle Kunstens Regler. Vi lavede »Poser«. Jeg kan ikke huske nu hvordan, men jeg erindrer tydeligt, at de var en afskyelig og ubehagelig Overraskelse for de ny og intetanende Drengene. Sengen saa ud, som om der ikke var noget i Vejen med den. Tilsyneladende var det en ganske ordinært opredt Seng. Men naar Tæppet var løftet, og man vilde stikke Benene ned, var det komplet umuligt at naa videre. Der var lavet noget Hokus-pokus med Lagenet, hele Sengen maatte redes om, stor Jubel paa Sovesalen og størst, hvis den uheldige var en ældre Elev, som var hoppet paa den. Man gjorde bedst i at føle under Tæpperne hver Aften, inden man gik til Køjs, om der var noget i Vejen med Lagnerne...

Translokumsaften.

Et andet, muntret Sovesalsbillede.

Den Højtidelighed, ved hvilken Skolen før Sommerferien tager Afsked med sine Elever, kaldes Translokationen og Aftenen for Translokationsaftenen, i Drengenes Sprog Translokumsaften. Der er frit Slag paa Sovesalen for Livsglæden, og den udfolder sig i en rasende Kamp med Hovedpuderne som Vaaben. Det er ikke bare Spøg, der skal en vis robust Konstitution til at staa

for et velrettet Slag med en Hovedpude. Det maatte en afholdt Adjunkt erkende. Han er nu velmeriteret Overlærer i en af de store østjyske Byer og vil sikkert smile muntert ved Mindet, hvis han læser disse Linier.

Adjunkt N. vovede sig altsaa i bar Skjorte ind paa Sovesalen for at tage en Dyst med de 32 Drengene, der i det svundne Skoleaar havde staaet under hans specielle Varetægt. Dette var selvfølgelig Mad for Mons. Det indbyrdes Slagsmaal mellem Drengene standsede som ved et Trylleslag, alle som én kastede sig med deres Hovedpuder over Adjunkten, der fik en saadan Konfekt, at han i en højst ynkelig Forfatning trak sig tilbage til sit Soveværelses sikre Borg, hvorfra han kommanderede Krigerne i Seng, absolut Ro o. s. v.

Der blev Ro, men det var Stilheden før Stormen. Drengene samlede lydløst de tunge Blytingester, der stod under Sengene, og stablede dem i en mægtig Pyramide op foran Døren ind til Adjunktens Lejlighed, hvorefter alle laa fredeligt i Sengene. Pludselig raslede nogle Haandfulde Ærter mod Inspektions-

vinduet, og lidt efter røg Døren op med et Brag. Den vrede Adjunkt vilde gribe de Skyldige paa fersk Gerning ... Tableau! Der stod han i bar Skjorte, medens Blypotterne rullede med Bump og Stød ud over Gulvet ... Efterspillet Dagen derpaa husker jeg ikke.

Livet paa Elevkamrene.

Klasseværelserne, Elevkamrene og Sovesalene var Rammerne om Drengenes daglige Liv, naar de ikke var ude i det Fri til Sport eller Tobakkens forbudte Nydelse.

Kamrene var ligesaa spartansk udstyrede som Sovesalene. Hvert Kammer var Dagligstue for fire Drengene, en fra hver Klasse med Fjerdeklasseren som Kammerduks og Førsteklasseren i Kammerfukensslidetmisundelsesværdige Rolle. Jeg maatte engang som Fuks løbe 27 Gange ned ad Trapperne til Søen for at fylde Vand i en Blikkasse, som min Hr. Duks brugte til Akvarium for Haletudser. Det var en Stroppetur som Straf for en Forseelse, jeg har glemt. Men jeg husker, jeg tog grundig Revanche hos min egen Fuks, da jeg fire Aar efter overtog Duktens Rolle. Naar han efter Aftenlæsetiden skulde over i Sløjldhuset til den ugentlige Sløjdaften, spærrede jeg Døren og satte mig paa det runde Bord, som Fuxen maatte løbe omkring, han var Cirkushest og jeg Direktøren, der naadigst lod Synderen slippe efter et Kvarters Forløb ... thi saa vidste jeg, at nu afdøde Overlærer Zoffmann, der havde Sløjdundervisningen, gav Fyren en alvorlig Omgang, fordi han kom for sent, og sladre om hvorfor, det turde han af gode Grunde ikke.

Det, som den nye Elev, i langt de fleste Tilfælde altsaa Kammerfuksen, først lagde Mærke til paa

Kamret, var den mærkelige Kakkelovn — som han slet ikke kunde se. Den var nemlig skjult af en mægtig Zinkskærm, fastsømmet til Væggene. Sagnet gik, at Grunden hertil var, at de Store i den rigtig gode gamle Tid drev den Sport at sætte de Smaa op paa den varme Kakkelovn, paa hvilken de maatte danse paa Strømpefødder. Herman Bang skal engang være sat op paa Kakkelovnen og glemt der, da de andre gik til Middag i Spisesalen. Den Begivenhed satte Kronen paa Værket alias Skærmen om Kakkelovnen.

Det runde Bord og de fire Stole i Kamret var til at flytte rundt med. Men de fire Skabe sad fast til Væggen, og i dem var der en mønsterværdig Orden — i al Fald, naar der skulde være Skabseftersyn, hvilket som Regel blev meddelt forud. Skabene var det intime og private i vor Drengetilværelse. Vi tapetserede dem indvendig med broget Papir. Herinde hang Fotografierne af dem derhjemme, og her laa godt skjult (og bragt i Sikkerhed andet Steds, naar der skulde være Skabseftersyn) Piben og Tobakken, de strengt forbudte, men uundværlige Livsledsagere. Her gemte vi ogsaa »Snydebøgerne«, arvede latinske og franske Stilebøger og matematiske Opgavebøger fra mange Aars Generationer. Efter dem »smurte vi af« i en snæver Vending. Og herom kan jeg fortælle en god Historie.

En Vinteraften i Læsetiden, hørte vi den inspektionshavende Lærer gaa fra Kammer til Kammer. Hvad var der i Vejen? Alle var spændte. Jo, der blev foretaget et uvarslet Skabseftersyn paa Begæring af en Latinlærer, der havde fattet en Mistanke, som desværre viste sig at være alt for velbegrundet. Vognmandslæs af »Snydebøger« blev

Husk!

HEINRICH & POULSENS

Detail-Udsalg for fotografiske Artikler

Tlf. 1428 Højbro Plads 6, 1. Sal, København K. Tlf. 1428

Stort Udvalg. Kyndig Vejledning. Hurtig Ekspedition.

konfiskeret, og vi var nogle Stykker, hvis Bagdele kom i smertelig Berøring med Mester Erik. Blandt dem var en nu meget berømt Professor ved Københavns Universitet og undertegnede. Mester Erik maa have virket til det bedre. Der blev i al Fald aldrig mere fundet »Snydebøger« hos os. Kære Lektor M.! Mellem Skuffen i Skabets Bund og Gulvet var der et Rum, som kunde gemme meget for Deres kritiske Blik ... nu, saa mange Aar efter bliver De vel ikke vred over denne Oplysning eller lader den komme vor Tids Sorødrengene til Skade?

Mad, Mad, Mad!

Maden var det centrale i vor Tilværelse, og Økonom Landsberg — »Madaalen« — spillede en lige saa stor Rolle for os som Lærerne. Hvor man kunde spise dengang, og alligevel var man sulten altid som Dyrene. Maden var ensformig og gammeldags borgerlig, sund, kraftig og nærende. Hver Dag i Ugen havde sin bestemte Middagsret, men saadanne Kalve-, Okse- og Flæskestege, som blev sat paa vort Middagsbord, er vist nu en saga blott. Om Morgen stod den paa Mælk og Brød, til Frokost fik vi et 4 Øres Franskbrød og et Stykke Rugbrød, Kl. 5 den herlige »Femmad«, to vældige sammenlagte Rugbrødsskiver, og om Aftenen atter Mælk og Brød.

De store og højtidelige Stunder i Tilværelsen var Vinterens ugentlige Gaase- og Andesteg (6 om en Gaas, 4 om en And), Kraasesuppe-dagen og Festmaaltiderne paa Kongens og Holbergs Fødselsdag. Saa spiste vi, til vi omtrent var ved at revne. En af mine Jævnaldrende, den nu afdøde Forfatter Rud. Lange, skal engang have spist 32 Portioner Kraasesuppe!! Sorte Pølser spiste vi i Alenvis. Vi pralede i hvert Fald bagefter med, hvor mange Aar vi havde spist.

Naar vi havde en saa glubende Appetit, kom det vel af Eriluftslivet. Vejret skulde være meget slemt, før det kunde tvinge en Sorødreng til at blive paa Kamret. Helst ud til Kricket og Fodbold paa Sports-

pladserne, Roture paa Søen om Sommeren og Skøjteløb om Vinteren, til Nøddeture eller — og det var det mest tillokkende for mange — ud i de store Skove til vore Smuthuller, hvor vi røg den Pibe, der kunde skaffe os mange Dages Stuearrest, om dens blaa Røg røbede os. Søndagsturene hele Aaret rundt ud i Store Bøgeskov, til Tuel Sø eller til Flommens mest fjerntliggende Buske var Herlighedens Toppunkt for mange af os Drengene, og Minderne herom, vil leve hos os, saa længe vi selv lever. Særlig paa Flommen var der nogle vidunderlige Buske, som set udefra var ganske uskyldige, men indvendig var gjort rummelige af os og dannede en fortræffelig »Hule« for et mindre Rygeselskabs lukulliske Udskejelser.

Inden jeg slutter disse gastronomiske Betragtninger, bør jeg nævne, at ogsaa Æbler og Pærer var meget eftertragtede i September, naar de hang modne paa Træernes Grene i Akademiets Frugthave ude ved Filsofgangen. I den store Tjørnehæk uden om Haven var der mange Huller, tilslidte og velafrundede af de Generationer af Drengene, som i de mørke Efteraarsaftener krøb ind i Haven for at »knole« Æbler, en i vore Øjne fuldstændig legitim Affære. Det gjaldt bare om ikke at blive opdaget. Derfor gik en paa Vagt og sang:

Bliv bare ved at plukke ned,
der er slet ingen Fare.

Kun en gammel Mand med Træsko paa,
han løber som en Hare.

Disse Verslinjer er vistnok digtede af Rud. Lange. Naar Ekspeditionen var vel tilendebragt, nød vi dens Frugter skjult paa en Madras i den nu forsvundne gamle Keglebanes Skummelhed.

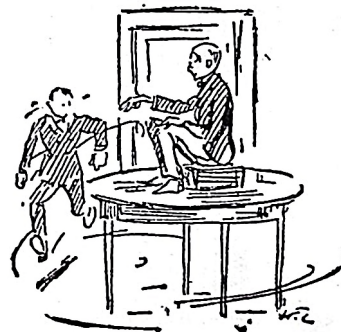
Engang imellem stod den paa Nævekamp mellem et Par uenige bag Overlærer Rossings Have (Duel efter alle Kunstens Regler) eller Klasseklø i det kinesiske Lysthus. Og ingen af os bærer Mærker derefter nu.

Vort Skoleliv var strengere, men sikkert ogsaa i mange Retninger sundere og mere opdragende og udviklende end andre Drenges. Man lærte Orden, Lydighed og Disciplin, hvilket, hvis Lærdommen hænger ved (og den blev sat godt fast) giver et stort Plus i Livet senere hen. Man lærte at klare for sig selv i mange Situationer og snævre Vendinger. Der var jo ingen Far eller Mor at klage og sladre til, og dette kan ogsaa skrives paa Indtægtsiden, naar Tilværelseskampen begynder for Alvor.

Det er da heller ikke noget daarligt Drengeskuld, som i de disse Dage forløbne Hundrede Aar er udgaaet fra Sorø Akademi. Mange af Kuldet har gjort Danmark Ære ved deres Manddoms Gerning, og i disse Dage vil de, som endnu virker og lever, sende den Skole, som i Drengesaarene var dem i Fars og Mors og Hjemets Sted, en kærlig Tanke og ønske den alt godt i Fremtiden.

V. Sorgenfrey Hansen.

1897 1922

25
AUG
har

Worning & Petersens
Xeroformsæbe
været sejrende!

Brug den fremdeles

Hjemmet

Danmarks
POPULÆRESTE
UGEBLAD

ERIK ERIKSEN & Co.
CARL JOHANS GADE 3, KBHVN. Ø.
Tlgr.-Adr.: Sporteriksen Tlf. Øbro 5558

Tører
-alle Artikler til:
 Boksning, Cricket,
 Fodbold, Fri Idræt,
 Gymnastik,
 Hockey,
 Tennis

Spejder } Sweaters
Trøjer
Benklæder
Strømper

Foreningen til Indkøb af Boldsplrekvisiter

MIKKELBRYGGERSGADE 18

TELF. BYEN 1646
TELEGRADR:..BOLDSPILKØBT

**SKOTSKE FODBOLDE, FODBOLDSTØVLER,
KLUBDRAGTER, BENSKINNER, NET etc.
ALT KUN I FØRSTE KLASSES REGLEMENTERTE KVALITETER**

OVERSIGHT ADVANCES TO HOLD PORTFOLIO PRIZES

LITERATUR

Masselbalchs Drengboger.

Paa Steen Hasselbalchs Forlag er der atter i dette Efteraar udkommet en Serie Drengbøger i det kendte Udstyr og med Tegninger af *Axel Mathiesen*. Vi nævner i Dag:

Kaptajn Gilson — der er kendt fra sin Fortælling om »Den forsvundne Ø« — har atter i sine to nye Bøger: Ah-Jim og Tempelskatten givet sælsomme og spændende Beretninger om det hemmelige Kina. Begge disse Bøger er af en saadan Art, at ingen Dreng lægger dem fra sig, før han har læst dem ud.

Tarry Gredsted – der har oversat begge Bøgerne – har desuden oversat den nye Tarzan-Bog Tarzan og Opars Juveler – en Bog, der er sikker paa at blive læst af dem, der Forvejen kender de tre foregaaende Bøger om Abernes Konge, selv om Handlingen nu og da forekommer mig at være haarfjendsende usandsynlig – og **Herbert Strongs** Jorden rundt i syv Dage. Den engelske Løjtnant Smith sætter med sin ypperlige Flyvemaskine Verdensrekord: Jorden rundt i syv Dage – og frelser samtidig sin Far, en bekendt Videnskabsmand, der er ude paa en geologisk Ekspedition fra at blive slagtet af nogle grumme og yderst blodtørstige Vildmænd paa en af Salomons-Øerne. Dette er altsammen fortalt frisk og i en Fart, der uvilkkaarlig griber Læseren og holder hans Fantasi fangen lige til Side 152 – længere er Bogen nemlig ikke.

Axel Holm har ogsaa — i sin nye Bog *Føniks* — fortalt om et Flyver-æventyr — fra Sahara. Her er baade Bolchevikier, russiske Fyrster, forklædte Englændere, blodtørstige Arabere og en dansk Gullaschgrosserer fra Thisted. Det er dog hovedsagelig om denne Persons to Sønner, Helge og Dan, at Fortællingen drejer sig, og *Axel Holm* fortæller jo at fortælle.

Endelig skal nævnes, at *Jens Bjerre* atter i Aar fortæller om sin Helt, Hans Peter. Hans Peter under Sydskotet hedder Bogen. Den er betydelig bedre end det foregaaende Bind — og meget mere spændende. Et helt Galleri af ædle Mennesker og Skurke fra Brasiliens Bjerger og skønne Hovedstad føres frem for os. Hans Peter kommer flere Gange i alvorlig Knibe, men redder sig i god Behold ud af den — og hjemfører til Slut en norsk Jente som sin Trolovede. Kort sagt: En udmærket Bog.

C. R.

*Gunnar Jørgensen: Flemming
paa Kostskole (Steen Hasselbalchs
Forlag).*

En ny Bog af G. J. vil altid blive imødeset med Forventning. Og anden Del af »Flemming« — som nu fore-

ligger — er paa Forhaand sikker paa Succes'en. Og, lad mig sige det straks, den fortjener det. Det er Gunnar Jørgensens bedste Bog, bedre end »Flemming«, og det vil dog sige noget. Man lægger den ikke fra sig, før sidste Blad er læst, og saa er man alligevel ikke færdig med den. Der er en Rigdom af glimrende Billeder i denne Bog; vi møder nye Dreng og nye Forhold, skildret smukt og tilforladeligt. Selv om man nok kunde ønske, at Forfatterens Lærerskikkelser var en lille Smule mere levende, og selv om enkelte af »Branderne« godt kunde undværes, Bogen er god; ja, den er mere end det, fortræffelig. Det er en af de bedste Drengbøger, der er skrevet. Hvor er en Dreng som Frode paa Kostskolen brillant tegnet. Den Dreng glæder jeg mig til engang at høre lidt mere om. Og Hovedpersonen, »Flemming«, alle Drenge Helt; man kan jo ligefrem ikke lade være med at beundre ham — og den Forfatter, der kan give os en saadan Drengekikkelse. At alle, der har læst »Flemming«, skal have denne »anden Del« er givet; og de, der ikke har læst »Flemming«, ja, de skal læse denne — mere sig over den, lære af den og forstaa. C. R.

Paa »Danske Drenges Forlag« er udkommet:

J. J. Bell: Hvalfangerne. Over-
sat af Arne Stevns.

Dette er en pragtfuld Bog, der friskt og malende gir en Række Billeder af tapre og dristige Nordmænds Jæger efter Ishavets Kæmper; en Bog, der minder om Kipling og Roberts, og trykt kan stilles ved Siden af disse to uden at falde igennem. Forfatteren skildrer Hvalfangernes Liv, med alle dets Farer og Ulykker, Glæder og Humør, Mandsmod og Selvpofelse, paa en saadan Maade, at man blir betaget og fyldt af Beundring for de kække Mænd, højt oppe mod Nord, paa Hvalfangestationens og ombord paa deres Fangstskibe, i Braadsøer og Stille, mellem Islands Kyster og Indlandssien. Om Oversættelsen kan der kun siges Lovord; Hr. Stevns har med Dygtighed og Omhu overført disse Beretninger paa et ulasteligt Dansk.

E. Th. Bjørn: Sønderby Spej-
derne.

En Fortælling om Spejder- og Kostskoleliv med muntre og spændende — og ogsaa alvorlige — Episoder, og Skildringer af Kostskolelivets — undertiden ret grovkornede — Løjer fortalt paa jævn og tilforladelig Vis. Irriterende er dog Forfatterens stadige Fremhævelser af Bogens Personer som *grønne* Spejdere; Spejdere er Spejdere, hvad enten Blusen er graa, grøn, gul eller blaa. C. R.

HVORLEDES „NIMBUS“ BLEV TIL

ET BESØG HOS FISKER & NIELSEN

DER er sort af Mennesker ude ved Cyklistpavillonen i Glostrup. Mennesker paa begge Sider af Roskildevejen, og en stor, omfangsrig Automobilpark. Man venter paa Deltagerne i Motorløbet Paris—København.

Saa, nu sker der noget. Den første Bil farer ind over Maallinjen, hilst af drøende Hurraraab. — Man venter nu lidt igen. Endelig. Et Bifaldsraab, der maa kunne høres i Miles Omkreds, flænger Luften. Albert Petersen stryger ind paa sin »Nimbus«. En dobbelt Sejr er det. En Sejr for den uholdende og frygtløse Fører — og en Sejr for Danmark, for dansk Arbejde — Fisker og Nielsen.

Og nu sidder jeg herude i Fabrikant Fiskers sollyse Kontor i det store Kompleks paa Peder Bangsvej. Udenfor Vinduet vajer et Flag paa halv og bølgler let i Søndagens lette Brise. Et Flag paa halv, en sidste Hilsen til Sejrherren Albert Petersen, der i Dag begravnes ude i Brøndshøj. Lige over for mig sidder Fabrikant Fisker.

»Hvordan fandt De paa at lave en dansk Motorcykle?« begynder jeg mit Interview.

»Ja —.« Hr. Fisker ser over paa mig og smiler. »Hvordan fandt jeg paa det. Jeg syntes, at alle de andre Motorcykler var saa kedelige. Man kan ikke se paa dem uden at faa den Tanke, at det er almindelige Cykler, der er sat noget ind i; først Kickstarter, saa Kobling og saa videre. Saa tænkte jeg, at vi vilde bygge en Motorcykle op fra Grunden; begynde forfra uden at tage Hensyn til, hvorledes Motorcykler ser ud nu. Vi vilde arbejde fuldstændig uafhængigt af andre, og kun tage Hensyn til, hvad det var, vi skulde have frem: En Maskine, der var behagelig at køre, driftssikker og billig.

Saa kommer man — naar man giver sig til at konstruere rent praktisk — til det Resultat, at den ligner ikke, hvad man er vant til. Folk sagde i Begyndelsen om vor Maskine, at den var grim; simpelthen fordi den var noget nyt. Det eneste, formaaletjenlige vil imidlertid i Længden altid vise sig at være det smukkeste. For femogtyve Aar siden, da Bilerne kom op, skulde de ligne Vogne. Folk kunde ikke tænke sig at sidde i en firkantet Kasse, og vilde utvivlsomt have fundet de moderne Biler ræd-

selsfulde. Ligesaa med Motorcykler. Folk værner sig efterhaanden til det nye. Billedhuggeren Kaj Nielsen — der var herude en Dag sammen med Johs. V. Jensen — sagde straks om »Nimbus«, at den var smuk. »Den har Rejsning. Der er Flugt over den,« sagde han.

»Nimbus« er ingen Racer. Det er en hurtig Landevejsmaskine, der kan løbe med en Fart af op mod 100 km. Til Sammenligning

med andre Maskiner kan jeg anføre, at i Paris-Løbet kom den ind fire Timer før den næstbedste Maskine. I Odense—Berlin—Odense kom de to første »Nimbus« ind henholdsvis fire og to Timer før alle andre. Den kan nemlig vedblivende holde Farten, medens en Racer, der er bygget til at køre maaske en Fart af 120 km. for et Tidsrum af ca. 10 Minutter, under saadan et Løb vil gaa i Stykker — eller Føreren maa give op paa Grund af Træthed. »Nimbus« er driftssikker; der er ingen Kæder og Remme; alt er lukket inde og Smøringen foregaar ganske automatisk.

Fabrikant Fisker ser over paa mig med berettiget Stolthed, og fortsætter videre:

»Vi begyndte med »Nimbus«, da Krigen kom — og først nu er vor Fabrik med Motorcykler fuldt i Gang. Der er ofret meget over en Million paa Eksperimenter, Bygning, Værktøj etc., men nu har vi ogsaa Fornøjelse af vort Arbejde.

Vor Maskine er den mest populære i Danmark. Den er ikke den billigste

— den er jo firecylindret — men det spiller jo ingen Rolle, om man giver 100 Kr. mere, naar det i det lange Løb kan betale sig.

Den er jo billigere i Drift, og alle Reserverede kan faaes med det samme — uden den lange Ventetid.

»Gaar der mange »Nimbus«-Cykler i Udlandet?«

»Aa ja. Vi har solgt til Siam, Sydafrika, Italien, Sveits og Norge; men vi har ikke gjort noget for Salget, saalænge vi ikke helt ud var leveringsdygtige. Men i Norge har den fejret store Triumfer. I »Norsk Motorcykleklubs« Højfæltsridt og Vinterløbet i Februar — et meget strengt Løb, hvor kun fire af tredve Maskiner kom ind — blev »Nimbus« Nummer eet.

Den er nemlig særlig i vanskeligt Terræn udmærket; staar glimrende fast i daarligt Føre, kommer hurtigere i Gang end de store, tunge Maskiner og er meget bedre og solidere.

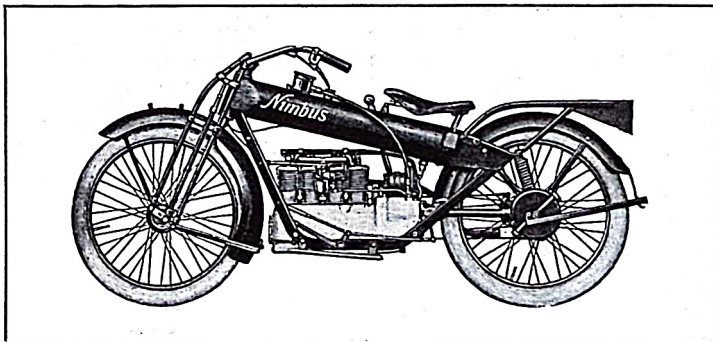
Ganske naturligt kommer vi til at tale om den, altfor tidligt, afdøde Albert Petersen, om hvem Fabrikant Fisker kun har Lovord.

»Han var en glimrende og begejstret Sportsmand; en trænet Fører med ualmindelig hurtig Omtanke. Var der nogen, der havde Herredømme over sin Maskine, saa var det Albert Petersen. Dansk Motorsport har lidt et stort Tab ved hans Død. Folk, der overværede Ulykken i Glostrup, sagde, at han kunde have kørt indenom Norton-Maskinen; men det var umuligt.

Hvis det havde været muligt, var det ogsaa sket.

Han skulde have kørt flere Løb for os næste Aar og bliver vanskelig at erstatte.

Christian Reinhard.

TRIFOLEUMS MÆLKEFORSYNING

leverer altid prima, velsmagende Mælk fra
store Mønstergaarde

som altid staar under Tilsyn af
Selskabets egne Dyr læger.

Telefoner: Central 9204, 9205 og Godthaab 2576

Naar du paa
Nata-Støvler gaar,
du let dit.
Vandremærke faar!

FORSØNING

ALLE Drengene stormede ind i Klassen som en Flok brølende Okser — Frikkvarteret var lige endt, og sjette Klasse var ikke bekendt for at være den roligste og dydigste paa Skolen. I næste Time skulde de have »Bøf«, som de kaldte deres Tysklærer. Dette Tilnavn havde den ulykkelige faaet, da han en Dag i Letsindighed havde udtalt sig om, at han elskede en god »Bøf«. Dette Rygte spredte sig straks som en Lynild over hele Skolen, og siden den Tid kaldtes Hr. Lund (det var hans rigtige Navn) aldrig andet.

Bøger, Svampe, Kridt, alt hvad der laa for Haanden blev kastet fra den ene Ende af Klasseværelset til den anden. Samtidig opfyldtes Klassen af en Hujen og Skrigen, saa det kunde gøre ondt i menneskelige Øren. Pludselig var der en Bog, der gik lige lukt igennem en af Vinduesruderne, hvis Glasstumper klirrende faldt ned i Gaarden. Alle for paa Plads, og der var pludselig Stillehed.

Et Sekund efter traadte Hr. Lund ind i Klassen. Han opdagede straks den knaldede Rude. Alle Drengene sad med den uskyldigste Mine og læste paa deres Gloser; de turde ikke se op paa Læreren, bange for at blive mistænkt.

Nu spurgte Herr Lund med klar Stemme: »Hvem har knaldet denne Rude?« — Stillehed. — »Hvem har knaldet denne Rude?« spørger jeg for anden Gang. — Stadig Stillehed.

»Hvem er Gerningsmanden til den knaldede Rude?« spørger jeg for sidste Gang.

Man ser tydelig, at Læreren er ved at blive vred; hans Øjne lynr.

Hvem havde gjort det? Ja, man vidste det vel ikke selv, men de sloges som sædvanlig, pludselig havde de hørt noget klirre, og alle var faret paa deres Plads, og et Øjeblik efter var Læreren der.

Dødsstillehed hersker over hele Klassen. Enhver har travlt med at lære Gloser og tror, at ved den mindste Bevægelse maa Mistanken falde paa ham.

Saal nu er der noget, der knirker. Alle ser op. Hovederne drejer sig tilbage. Det er Paul, der rejser sig op, sund og kraftig staar han der; og med sænket Hoved presser han Ordene frem: »Det var mig.« — »Hvad for noget, Spejderen! — Spejderen!« hviskes der sagte igennem Klassen. Prøvende ser Læreren ham ind i Øjnene; han ved, at det var ikke ham. — »Sæt dig,« siger han, men Ordene falder blødt.

Gerningen er forsonet — Klassekassen betaler Ruden — Straf faar ingen — den Skyldige maa skamme sig for sig selv.

Men Paul — Spejderen — er siden den Dag steget betydelig i Kammeraternes Øjne. *Kiblo Kift.*

ACADEMIET FOR SPROG OG HANDELSFAG

(C. Dindler Hansen & Ejnar Larsen)

Peder Skramsgd. 24 KØBENHAVN Telefon Byen 3195
Translator, Korrespondent, og almindelige Sprog-Kursus i alle Sprog.
— Stenografi — Maskinskrivning — Bogholderi og Regnskabsvesen. —
Anerkendte Faglærere — Oversættelser — Forlæng Program

Sprog-
og Handelsfag
Program
udleveres og sendes.
Telef. Byen 7005

SCHLOS RICH S
INSTITUT
RAADHUSPLADSEN 4

Korrespondenteksamen
i
Engelsk, Fransk
Tysk
Telef. Byen 7005

Telefon: 5296 - Fri Notering.

Kager, Is,

Telefon: 5297 - Fri Notering.

Marcipan, AUX PETIT FOURS Confitures,

Østerbrogd. 52. Udfor Sortedamsd.

Varerne udbringes selvfolg, overalt.

Det bedste!

Forretningen har Ingen Filialer.

Køb dine Frimærker

hos

Jens Gabs

Frimærkehandel.

Telefon:
Byen 5794 y.

Lille Kannikestræde 3

Tromme- og Fløjte-

undervisning samt Sammenspil i

Hørninstrumenter. Trommer

paasættes nye Skind

bedst og billigst.

Hentes og bringes.

Telef. Sundby 3868y.

G. Törnquist, Drogdengade 1.
Musiker i Livgarden.

HVORFOR OG HVORDAN JEG BLEV SPEJDER

NAAR jeg skal fortælle lidt om, hvorfor og hvordan jeg blev Spejder, da maa jeg begynde flere Aar før Vidunderet skete.

Jeg gik den Gang i Skt. Knuds Skole, hvor der var nogle enkelte Spejdere fra en By-Trop. De agiterede en Del, men ikke paa den rigtige Maade, thi det eneste, jeg kendte til Spejdersporten var, at en Spejders Mundering kostede over 40 Kr. (Økse, Spade, Lampe, Korttaske etc!) og i Fald en Spejder kom til at forsømme mere end tre Gange, da blev han smidt ud af Troppen og dermed var de 40 Kr. gaaet i Vasken. Det var egentlig Hovedgrunden til, at jeg ikke skulde være Spejder. Først efter et meget stærkt Pres var der en Patrulie, der fik mig ud paa en Søndagstur. Baade Patrulieføreren og Korporalen er i Mellemtiden blevet Tropsførere, men deres Navne vil jeg beholde for mig selv. — Det var en rigtig Vinterdag, bidende Frost, røde Næser, stivfrosne Fingre og dito Fødder. Vi kørte ud til Femvejen, hvorfra vi sjokkede ned til Ermelunden og spiste vor Frokost med en Kop varm Kaffe til. Efter at vi havde hvilt os ud ovenpaa denne Kraftanstrengelse, og Førerne og de ældre Spejdere havde faaet færdigdiskuteret Ugens Begivenheder, skulde vi ud og se, hvad vi kunde slaa Tiden ihjel med. Vi fandt da paa at lave en Konkurrence, der gik ud paa, hvem der kunde gaa længst ud paa Isen; uden at den gjorde Mine til at gaa over! Da Klokken var saa mange, at man kunde være bekendt at komme hjem, tog vi en Sporvogn og kørte ind til Byen. Det var en Gennemsnitsur i den Trop, men ikke spændende nok, til at jeg vilde forsøge igen, og fra den Dag blev jeg aktiv Spejdermodstander.

Da stod der en Dag, nogle Aar efter mit første Spejderforsøg, en

MAX BILTZING

1. ABSALONS TROP

Artikel i vort Skoleblad om Hertug Knuds Divisions Sommerlejr ved Vejle Fjord. Lejren skulde vare i 15 Dage og kun koste 15 Kr. pr. Mand! Det var jo lige noget for mig. Min Søster var netop den Sommer i Vejle, og da jeg i Mellemtiden havde faaet oplyst, at jeg med en Bluse og et Tørklæde kunde blive en udmærket Spejder, var jeg ikke længe om at købe disse to Herligheder, og da jeg *haude* købt dem, var det ikke svært for mig at faa mine Forældres Tilladelse, og inden Aften var jeg Spejder i daværende »Absalons Trop«. Nu var Meningen naturligvis ikke den, at jeg hele mit Liv skulde gaa og spille Spejder, nej, naar Sommerlejren var forbi, saa tog jeg Returbillet ud i Friheden — men det sidste beholdt jeg naturligvis for mig selv.

Alfredsens Dag kom. Vi skulde afsejle fra Larsens Plads, og da Damperen skulde til at sejle, kom jeg i susende Fart. Almindelig Fni-

sen over hele Linien, ikke fordi jeg kom for sent, jeg var jo kun en stakkels Rekrut, men min Oppakning! En Grønlandsfarer vilde komme hjem med Halvdelen til Rest, hvis han slæbte, saa meget med som jeg. Naa, der var ikke megen Tid til Parlamentaren. Ombord kom baade jeg og min omfangsrige Rygsæk.

Jeg havde aldrig sejlet længere end fra Østerbro og til Gyldenløvesgade, saa dér var jo noget for mig at studere, og jeg smed Rygsækken sammen med alle de andres og gled henad Dækket. — Da jeg kom tilbage, opdagede jeg til min største Rædsel, at vor Divisionschef i egen høje Person havde nedladt sig paa netop min Rygsæk. Jeg stivnede fuldstændig! *Øverst i min Rygsæk laa en stor Pose med de dejligste røde Kirsebær!* Gaa hen og bede ham lempeligt flytte sig, det turde

jeg ikke, thi i saa Fald vilde jeg straks være til Grin igen, nej, jeg maatte holde Pinen ud. Jeg saa i Aanden Kirsebærsaften brede sig ud over Rygsækkens Indhold. Maden! Tak, min Mad havde jeg ogsaa i Rygsækken i en skrøbelig Cigarkasse! Kirsebærsaft, Rullepølse, Cigarkassetræ, Kirsebærsaft, Leverpostej, Sardinmad med Træsplinter og Kirsebærsaft, alt gled forbi mit Øje, som i en Taage. Jeg led! — Endelig gik Divisionschefen og jeg kastede mig over min Rygsæk. Heldigvis var Saften ikke trængt gennem Rygsækken og videre paa Divisionschefens nye Bukser, thi mine 5 Uldtrøjer og 8 Par Strømper havde indsuget det meste af den klæbrige Saft! Alt var farvet. Skjorter, Skrivepapir, Bukser, Svamp, Tandbørste, Pudseklude, alt laa i et Rod, og alt havde mit Firmastempel, den modbydelige Kirsebærsaft! Min Cigarkasse havde faaet et væmligt Knæk, saa den lagde jeg ved Siden

af Rygsækkene, ganske forsigtigt. — Naa efter 17 Timers Sejlads naaede vi endelig Vejle, jeg en Smule større end før, idet jeg var en af de faa, der ikke var blevet søsyge. Fra Vejle sejlede vi med en Rutedamper til Fakkegrav, og det gik rask med at faa Bagagen først fra Damper til Damper og saa i Land. Da bedst som jeg stod og inspicerede min Rygsæks Indhold, ser jeg en Cigarkasse komme flyvende, den havde jeg glemt ombord! Det var mere end Kassen kunde taale. Madsen blev spredt for alle Vinde. Det saa ud som et Vindue i en Smørrebrødsforretning, der havde kendt bedre Dage.

Efterhaanden som Dagene gik, opdagede jeg, at en Spejderlejr ikke helt var det samme som et Ophold paa et Badehotel, selvom vi havde et lige ved Siden af, hvis Gæster af lagde os Besøg paa alle Tider af Dagen, bl. a. besøgte nogle Damer os en Dag, da jeg var i Vandet. Mit Tøj laa i Teltet, Badedragten hang til Tørrer, saa alle Spejderne morede sig og lod mig ligge i Vandet i en lille Time. — Vagter, Natmanøvrer, Latrinegravning og lidt Klø undertiden gjorde, at jeg længtes hjem, men da vi kom hjem, havde min Hukommelse øjensynligt taget Skade, thi der var én, der glemte at melde sig ud, og det var Undertegnede, og nu, hvor jeg har været i saa mange forskellige Lejre, maa jeg tit smile, naar jeg tænker paa min første Lejr, min Rekrut-Lejr.

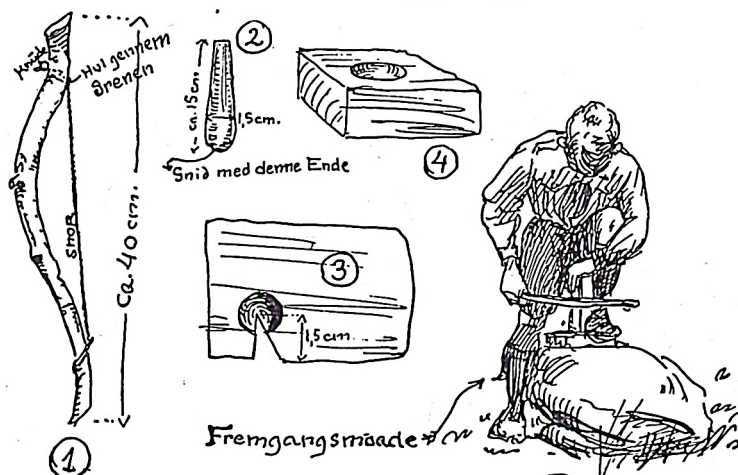
Praktisk

og let
medførlige
Apparater
for
Spejdere
KODAKS
etc.

faaes bedst
hos
ENNA

VIMMELSKAFTET 47
Forlang Prislister.
Films fremkaldes og kopieres.

HVORLEDES DE VILDE LAVER ILD

Til at lave Ild ved Gnidning behøves 4 Ting foruden en Smule Taalmodighed.

1) En *Bue*. Denne maa laves af en Gren, der danner en naturlig Bue, og den maa ikke være bøjelig som en Flitzbue (se Tegning).

2) En lige, rund Pind af *Elmetræ*, som er halvrund i den Ende, der skal bruges til Gnidning. Den runde Ende maa ikke være glat, den skal helst bestaa af smaa Flader, saa den bliver ru, og mellem hver Gang, der prøves, maa det forkullede Træ skæres af.

3) Et fladt Stykke *Elmetræ* med en lille halvrund Fordybning (se Tegning). Hakket maa skæres som vist.

4) Et lille, fladt Stykke Træ med en halvrund Fordybning; dette bruges til at styre den runde Pind med.

Fremgangsmaade.

Anbring den runde Pind 2) i Bue som vist.

Læg Træet 3) paa en Sten.

Sæt venstre Fodsaaal paa Træet 3) for at holde det fast.

Sæt Pinden 2) lodret ned i den

runde Fordybning i 3) og hold Bue med højre Haand.

Venstre Haand sættes for om venstre Ben og Haandledet støttes mod venstre Ben. Med Haanden holdes det lille Stykke Træ 4) ned paa den øverste Ende af den lodrette Pind 2).

Tryk ned med venstre Haand — uden at presse alt for haardt — og støt hele Tiden venstre Haand mod venstre Ben.

Træk med højre Haand Bue hurtig frem og tilbage.

Det vil snart begynde at ryge, men der fortsættes til den sorte Klump af det glødende Tønder falder ud af Hakket i 3). Gløden kan ikke ses, før Tønderet er faldet ud af Hakket.

Fjern Gløden med en Kniv og anbring den i noget tørt Hø eller noget andet letfængeligt. Blæs langsomt paa Gløden til der gaar Ild i Høet.

Det er mange Gange lettere at lave Ild med en Tændstik, men prøv alligevel en Gang denne Metode; det kan gøres; jeg har i hvert Tilfælde selv gjort det. O. Holm.

I faar Jeres egen Boghandel. Fra den 6. November har I Jeres egen Boghandel, Drengene. Fra den Dag kan I gaa lige ind paa Korpskontoret og se paa alle de Bøger I kunde ønske Jer og snakke med os om hvilke Drengenebøger der er noget ved.

*Aflæg Spejdernes Boghandel et Besøg.
Gør Jeres Indkøb i Spejderboghandelen.*

CIDA

CIDA

Enhver Spejder

bør forlange

CIDA
Sportschokolade

Undværligt ved Lejrbaalet.

Nødvendigt paa Marchture.

Opbevar Omslaget, da dette er meget
værdifuldt ifølge nedenstaaende

Præmieliste:

For 50 Omslag

- 1 selvoprullende Baandmaal.
- 1 Cigaretænder
- 1 Alpaca Collier

For 100 Omslag

- 1 Slipsnaal
- 1 Klædesbørste
- 1 Par Solvorenlokker
- 1 Cigaret-Itui
- 1 Mundharmonika

For 500 Omslag

- 1 Drenges Uhr
- 1 Pige Uhr
- 1 Solv Rosenkrans

For 250 Omslag

- 1 Fodboldblære Nr. 5
- 1 Solv Collier
- 1 Dame-Taske (Gummi)
- 1 Mappe med 10 Billeder af holl. Mestre
- 1 Klædesbørste i Etui
- 1 Thermoflaske

For 1000 Omslag

- 1 Cita Fodbold Nr. 5
- Engelsk Fabrikat
- 1 Solv Herre Uhr
- 1 Solv Dame Uhr

Eneforhandling

for Danmark:

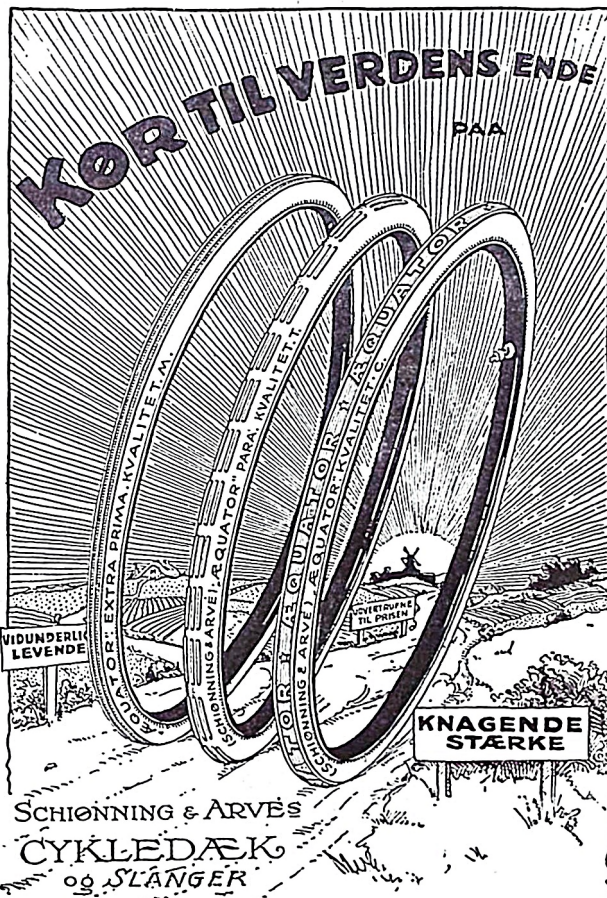
Stender Petersen.

Indenbyes Ekspedition:
Walkendorffsgade 22.
Byen 4908 og 5501 vega.

Kontor og udenbyes Ekspedition:
Vodroffsvej 26.
Telefon Centr. 6055.

CIDA

CIDA

Det største og bedste
Udvalg i

Børne- og Ungdomsbøger
Gavebøger - dansk og udenlandsk
Spejderlitteratur - danske
og udenlandske Spejdertidsskrifter
findes i.....

DANSKE DRENGES BOGHANDEL

Postkonto 1713 **GEORG ANDERSEN** Telefon 13,205

Skindergade 40

København K.

Bøger - Papir - Musik.

Brug Postkortet med Spejderlillen
å 0.12, 10 Stk. 1.00. - Engelske
Spejderkort å 0.25. - „Spejder-
maroh“, March af Carl Olsen
1.50. - Alle Generalstabskort ha-
ves paa Lager. - Alt forsendes
omgaaende og portofrit.

SPEJDER

STUDIESTRÆDE 30
København K.

Telf. 3186 - 11233

DEPOTET

MARGRETHEVEJ 2
Hellerup.

Telf. Ørehøj 2265

Regnfrakker
Vindjakker

Stortrøjer

Sømandstøj

Skoledragter

Sportsdragter

Artikler for:

Fodbold

Gymnastik

og Boksning.

Kortmaalere

Stopure

Skridttællere

Forlang Prisliste. Tilsendes gratis.

Eneste autoriserede Spejderdepot.

Efteraarets Drengébøger!

Chr. Reinhard: „*Nu ranker vi Ryggen*“. En Samling Fortællinger fra Livet i Spejderkorps, Skoler o. s. v. Omslagstegning af *Asger Ribber*. Pris heftet Kr. 2.50, kart. Kr. 3.50.

E. Th. Bjørn: „*Sønderby Spejderne*“. En Fortælling om Livet indenfor en K. F. U. M.-Spejder-Trop. En frisk og fornøjelig Bog med et pragtfuldt Omslag, tegn. af *Fru Gerda Ploug Sarp*. Pris Kr. 3.50 kart.

J. J. Bell: „*Hvalfangerne*“, oversat af *Arne Stevns*. Bogen beretter om en uforfærdet Sømandsfærd blandt Nordens Isbjerge, med spændende Jagter og Oplevelser paa Havet. Den skildrer levende Hvalfangernes gode Kammeratskab, Mandsmød og Offervilje. Omslagstegning af *Karl Rønning*. Pris Kr. 3.50 kart.

F. Anstey: „*Skole dreng igen*“, fortalt af E. Th. Bjørn. Her fortælles yderst humoristisk om den stakkels Grosserer, der ved Ønskestestens Magt forvandles til en Skole dreng i sin egen Søns Skilskelse samtidig med, at Sønnen bliver Grosserer. Forvandlingen medfører slemme Forviklinger saavel i Skolen som paa Kontoret. Pris Kr. 2.50 heftet, Kr. 3.75 indb.

Axel Viehl's: „*Femten Aar*“ er samtidig udsendt i nyt Oplag. Pris heftet Kr. 2.50, kart. Kr. 3.50,

Bøgerne faas i enhver Boghandel.

Klosterstræde 24. **DANSKE DRENGES FORLAG** København.